

Wiadomości KSN

Biuletyn Informacyjny Krajowej Sekcji Nauki NSZZ „Solidarność”

Nr 11-12 (104-105) listopad - grudzień 2004 r.

„Wiadomości KSN” są dostępne na stronie internetowej KSN On line pod adresem: <http://www.solidarnosc.org.pl/~ksn>

Solidarność

Spójrzcie, jak pierzchają cienie!

Płynie Boże Narodzenie!

W purpurze, w złocie, w lazurze

Anioł dmie w trąbę na chmurze,

Radość, radość niedaleko.....

K.I. Galczyński

**Radosnych,
Pełnych pokoju i duchowej mocy
Świąt Bożego Narodzenia
oraz
Pomyślnych dni w Roku 2005
życzy
Redakcja**

SPIS TREŚCI

Walne Zebranie Delegatów KSN NSZZ „S” 6-7.XI.2004 r.:	Informacje o pracach Sejmu RP nad projektami ustawy „Prawo o szkolnictwie wyższym”:
- Informacja o WZD KSN NSZZ „S”.	- J.Ołędzki – O sejmowych dyskusjach nad prawem o szkolnictwie wyższym.
- Wystąpienie Przewodniczącego KSN NSZZ „S” na WZD.	- Listy skierowane do Przewodniczącego Komisji Sejmowej z Krakowa i Rzeszowa.
- Wystąpienia Gości na WZD KSN NSZZ „S”.	Stanowiska dotyczące Ukrainy.
- Uchwały, Stanowiska, Apele WZD KSN NSZZ „S”.	Spotkanie związkowców w Olsztynie.
- Listy skierowane do WZD KSN NSZZ „S”.	Stanowisko PLP w sprawie budżetu MON na rok 2005.
- Lista obecności delegatów na WZD NSZZ „S”.	A.Gołębiewska – Co dalej z realizacją Strategii Lizbońskiej w Polsce – rozwój czy stagnacja?
- Sprawozdanie Komisji Rewizyjnej KSN NSZZ „S”.	
- Homilia na WZD KSN NSZZ „S”.	
Informacja o posiedzeniu Rady KSN NSZZ „S” z 16.10.04r.	

WALNE ZEBRANIE DELEGATÓW KRAJOWEJ SEKCJI NAUKI NSZZ „SOLIDARNOŚĆ”

Poraj, 6 – 7 listopada 2004 r.

INFORMACJA O WZD KSN NSZZ „SOLIDARNOŚĆ”

W dniach 6-7 listopada 2004 r. w Poraju koło Częstochowy odbyło się Walne Zebranie Delegatów Krajowej Sekcji Nauki NSZZ „Solidarność”.

Poniżej przedstawiamy w skrócie przebieg spotkania i najważniejsze wątki z wystąpień Gości oraz z dyskusji delegatów. Niniejszy skrót przygotowano na podstawie stenogramu z WZD. Po prześledzeniu całego spotkania trudno się oprzeć wrażeniu, że część delegatów świadomie zakłócała przebieg zebrania przez wnoszenie spraw nie najwyższej wagi oraz przez niebranie udziału w niektórych głosowaniach.

Wstęp

Zebranie otworzył przewodniczący KSN Janusz Sobieszkański. Powitał Gości: poseł Marię Nowak, wiceministra w M.G.P. i P.S. Piotra Kulpe, prezydenta Częstochowy Tadeusza Wrone, przedsta-

wicieli Komisji Krajowej Ewę Tomaszewską, przewodniczącego Zarządu Regionu Częstochowskiego Mirosława Kowalika, przewodniczącego NSZZ „Solidarność” Wyższych Szkół Artystycznych Jerzego Jackła, dyrektora administracyjnego Politechniki Częstochowskiej, przewodniczącego NSZZ „Solidarność” Akademii im. J. Długosza Leona Rake, dyrektora Departamentu MENiS Teresę Bader, przedstawiciela Ministerstwa Nauki Dariusza Drewniaka, wszystkich delegatów i obecnych na sali.

Następnie zgromadzeni uczcili minutą ciszy pamięć zmarłych: Jacka Rychlewskiego członka KSN, Zbigniewa Adamczyka z JBR, Edwarda Krauzego Przewodniczącego Komisji Interwencji KSN, Milana Vachulę – Przewodniczącego słowackiego Nauczycielskiego Związku Zawodowego.

Anna Gołębowska

WYSTĄPIENIE PRZEWODNICZĄCEGO KSN NSZZ „Solidarność” JANUSZA SOBIESZCZAŃSKIEGO

Poraj, 6 listopada 2004 r.

Proszę Państwa! Wynotowałem kilkanaście punktów, które chciałbym w dniu dzisiejszym przedstawić. Dotyczą one najważniejszych spraw, które stoją przed nami, a można też śmiało powiedzieć, że stoją także przed Polską.

Chyba dość oczywiste jest, że w pierwszej kolejności będę mówił o problemach kształtowania nowego prawa – Prawa o szkolnictwie wyższym. Jest to obszar zagadnień dotyczących najbardziej szkolnictwa wyższego, ale znaczących dla całej sfery nauki, a myślę, że bardzo istotnych również dla porządku wszystkich spraw w Polsce.

Projekty, jak wiemy, są dwa – projekt tzw. prezydencki, który został przygotowany przez zespół pod kierunkiem pana prof. Jerzego Woźnickiego, zespół niewątpliwie rektorski jeśli chodzi o reprezentację interesów i projekt poselski, który został wniesiony do Sejmu przez grupę posłów – projekt ten w znacznym stopniu wywodzi się z przemyśleń i z propozycji przygotowanych przez Krajową Sekcję Nauki NSZZ „Solidarność”. Jest zatem zupełnie oczywiste i zrozumiałe, że w ogromnym stopniu utożsamiamy się z projektem poselskim i staramy się zabierać głos, argumentując na rzecz projektu poselskiego.

Obydwa te projekty różnią się istotnie. One kreują zupełnie różną przyszłość w obszarze szkol-

nictwa wyższego w Polsce. Chciałbym wymienić najważniejsze różnice.

Pierwsza z różnic jest szczególnie istotna dla związku zawodowego, ale sens problemów, które stąd wynikają, dotyczy nie tylko samopoczucia pracowników. Ta pierwsza zasadnicza różnica dotyczy warunków zatrudniania, całej sfery związanej z zatrudnianiem. Otóż, projekt prezydencki jest daleko idący. To, co do tej pory, jak przyzwyczailiśmy się, jest podstawową normą, a mianowicie zatrudnienie w drodze mianowania, w projekcie prezydenckim staje się właściwie wyjątkiem. Mianowanie dotyczyłoby niewielkiej części środowiska akademickiego. Z szacunków, które uczyniliśmy, jest to w najlepszym wypadku 15%, ale jak się dokładnie poczyta te uregulowania i przewidzi praktykę, to należy oczekiwać, że byłby to krąg osób rzędu 5-10% pracowników akademickich. Pozostali pracownicy byłiby zatrudnieni w myśl przepisu ustawy na podstawie umowy o pracę. Ale tu znowu można przewidywać dość szybki rozwój praktyki w tym względzie i bardzo prawdopodobne, że byłoby to zatrudnienie na kontrakt terminowy.

Rozwiązanie zawarte w projekcie poselskim utrzymuje dla znacznej części pracowników akademickich zatrudnienie w drodze mianowania.

Tu warto jeszcze dodać, że w projekcie poselskim bardzo elastycznie rozwiązano problem dodatkowych etatów. Otóż, z mianowaniem wiąże się silniejsze związanie z uczelnią. Jeżeli pracownik mianowany chce podjąć pracę dodatkową gdzie indziej, musi uzyskać zgodę rektora. Projekt poselski także uwzględnia możliwość zatrudnienia nauczyciela akademickiego na podstawie umowy o pracę. Wtedy pracownik podejmując gdzie indziej dodatkowe zatrudnienie tylko powiadamia o tym rektora.

Sprawa warunków zatrudnienia, sprawa rozległości zatrudnienia poprzez mianowanie to nie tylko sprawa dobrego samopoczucia pracowników. Mianowanie dla pracodawcy oznacza, że zwolnienie pracownika wymaga dwukrotnej negatywnej oceny, trzeba więc wysilić się na staranną ocenę pracownika. Dla pracownika stwarza to pełniejsze perspektywy prognozowania jego rozwoju naukowego. Można śmieiej i na nieco dłuższy okres przewidywać prace badawcze. Sprzyja to podejmowaniu trudnych zagadnień badawczych.

Kontrakt jest rozwiązaniem bardzo wygodnym dla osób sprawujących funkcje kierownicze, dlatego że rozstanie się z pracownikiem nie wymaga żadnego uzasadnienia. Po prostu nadchodzi dzień, który oznacza, że pracownik kończy zatrudnienie. Jeżeli nie ma nowej oferty dla niego, po prostu – ten pracownik nie pracuje.

Ale podkreślam, że to nie tylko sprawa związana z samopoczuciem pracownika akademickiego. Istnieją takie pojęcia, które uważam za ważne, choć mogą się wydawać mało ostre, jak samorządność akademicka, demokracja. Otóż, jest zrozumiałe, że w środowisku akademickim występuje znaczne podporządkowanie, na zasadzie relacji mistrz – uczeń. Propozycja ogromnego zawężenia kręgu osób mianowanych dodatkowo dzieli środowisko i wprowadza dodatkowe podporządkowanie. Pod znakiem zapytania staje funkcjonowanie samorządności akademickiej i demokracji akademickiej.

Kolejna znaczna różnica dotyczy modelu kariery akademickiej. Wynika to stąd, że projekt prezydencki nie odnosi się do tego obszaru, natomiast projekt poselski proponuje uporządkowanie tej sprawy, tak jak to jest w większości krajów świata. Mianowicie, przyjmuje się założenie, że przepustką otwierającą drogę do normalnej pracy badawczej powinien być doktorat. A dalej występują już tylko różnego rodzaju mechanizmy, które powinny gwarantować, że właściwi pracownicy będą uczyli naszą młodzież, a więc system konkursów przy przyjmowaniu do pracy, ocena okresowa – nie chcę tu mówić o szczegółach, ale sądzę, że w projekcie poselskim jest wykazana daleko idąca dbałość o jakość kształcenia.

Bardzo różne są komentarze dotyczące propozycji odejścia od habilitacji. Jest to przedstawiane jako dramat, jeśli chodzi o jakość nauki w Polsce. Tak nie jest. System habilitacji zmusza człowieka do racjonalnego, w pewnym sensie, myślenia i wybiera-

nia takiej tematyki, która w stosunkowo krótkim czasie zapewni mu osiągnięcie tej habilitacji. Przypuszczamy, że rezygnacja z habilitacji to rozwiązanie, które przyspieszy rozwój karier akademickich i skoncentruje środowisko akademickie na bardzo wartościowych badaniach. Jest to propozycja, która jest skierowana głównie do młodych pracowników nauki.

Zwracam uwagę, że w szczególności wiąże się z tym nadzieja na tworzenie szkół naukowych. Wyobraźmy sobie: młody, zdolny doktor zaczyna sam promować kolejnych doktorów. W ten sposób w okresie, kiedy ma 30-40 lat, wokół niego może się gromadzić krąg młodych, kolejnych naukowców. To bardzo ważny proces. Mamy trochę szkół naukowych w Polsce, ale powinno być ich znacznie więcej. To jest rozwiązanie kierowane głównie do młodych pracowników. Dodam, że jest to rozwiązanie, które jest normalne na świecie. Kraj, który był twórcą i przez długi okres czasu ostoją habilitacji, Niemcy, naród bardzo pragmatyczny, w ubiegłym roku doszedł do wniosku, że trzeba odejść od tego modelu, ponieważ zmniejsza to konkurencyjność. Wiemy o tym, że w tym roku są pewne zacięcia, ta ustawa została utrzymana, ale wynika to, według posiadanych informacji, z naruszenia formalnych zasad regulujących kompetencje Federacji i Landów.

Wspomnę o jeszcze jednej różnicy. Mianowicie dotyczy to odpłatności za studia. Praktycznie rzecz biorąc, projekt prezydencki nie wypowiada się w tej kwestii, natomiast projekt poselski - tak. Zdaję sobie sprawę, że jest to trudne zagadnienie. My nie poszliśmy na łatwiznę, uważaliśmy, że nie wszystko należy sprowadzać do prostego bilansowania ekonomicznego. Uznając, że studia wyższe to jest wielkie osiągnięcie jednostki, zwracamy uwagę, iż ze względu na pewne zapóźnienia w Polsce – mam tu na myśli udział ludzi z wyższym wykształceniem w stosunku do całego społeczeństwa – jest to także bardzo ważne zadanie społeczne. Na pierwszym miejscu postawiliśmy właśnie ten aspekt społeczny i uznaliśmy, że kształcenie jest to w znacznym stopniu obowiązek państwa, albo inaczej, całego społeczeństwa: żeby wspierać takie dążenia młodych osób. Stąd, zakładamy, że jeżeli w określonym czasie będzie nas na to stać, to studia wyższe w uczelniach publicznych będą mogły być prowadzone nieodpłatnie na wszystkich poziomach i nie wszystkich formach.

Zdajemy sobie sprawę, że to jest proces bardzo trudny i związany z poziomem zamożności państwa. W związku z tym, realistycznie patrząc, nie proponujemy jakichś gwałtownych rozwiązań. Proponujemy okres przejściowy dojścia do nieodpłatnego kształcenia. Zamierzaliśmy go na lat 10 i byłby to okres, w którym by następowało stopniowe zwiększanie środków na szkolnictwo wyższe, uzależnione od sytuacji finansowej państwa. (Został także wprowadzony warunek, że w tym okresie nie następowałyby zmniejszanie środków.) To dostatecznie długi

okres, żeby zorientować się, czy ta idea, moim zdaniem bardzo słuszną, ma szansę realizacji. Dodam jeszcze, że musimy mieć świadomość, że aby człowiek w XXI wieku mógł swobodnie oddychać, musi mieć prawo dostępu nie tylko do powietrza, ale do sztucznej atmosfery, jaką stworzyli ludzie. Ta sztuczna atmosfera wynika m.in. z rozwoju nauki. Człowiek, jeżeli nie będzie miał dostatecznej wiedzy, nie będzie w stanie się poruszać w nowej rzeczywistości i w tej nowej atmosferze. W związku z tym, powinniśmy czuć odpowiedzialność za stworzenie ludziom możliwości normalnego funkcjonowania w tym coraz bardziej złożonym świecie.

Proszę Państwa! To chyba są najistotniejsze różnice, które – zdaję sobie z tego sprawę – nie w pełni zarysowałem. Może jeszcze wspomnę o kilku różnicach szczegółowych, a jest ich także dość wiele.

Na przykład, bardzo niedawno, podczas obrad Podkomisji Nadzwyczajnej w Sejmie dyskutowano o zasadach kształtowania wynagrodzeń. W projekcie prezydenckim jest propozycja, aby w tabelach wynagrodzeń - dopóki Minister Edukacji będzie miał uprawnienia do kształtowania tych tabel poprzez swoje rozporządzenie - był podawany i wyznaczany tylko dolny limit wynagrodzeń. Motywowane było to w ten sposób, że jeżeli zatrudnimy noblistę, to przecież jest zupełnie zrozumiałe, że należałoby go odpowiednio uhonorować. Z naszej strony – mówię o Krajowej Sekcji Nauki – ocena sytuacji jest inna. Proponowane rozwiązanie jest rozwiązaniem szerokim. Uważamy, że przy ograniczonych środkach finansów państwa powinno być również ograniczenie wynagrodzeń od góry. Natomiast, problem ekstra wynagrodzenia noblisty jest problemem, który można rozwiązać z powodzeniem przy obecnie istniejącej ustawie.

Kolejna sprawa to kompetencje uczelni. W uregulowaniach projektu prezydenckiego są znacznie większe niż obecnie, także kompetencje w zakresie kształtowania wynagrodzeń – stałyby się przypuszczalnie kompetencjami senatów uczelni. Jest to dla pracowników ważne.

Warto wspomnieć o kolejnej istotnej różnicy. Projekt prezydencki proponuje, aby ponadzakładowy układ zbiorowy pracy był zawierany pomiędzy związkami zawodowymi i konferencją rektorów. Jest to, w odniesieniu do uczelni niepublicznych zrozumiałe. Rektorzy uczelni niepublicznych są w pełni odpowiedzialni za kreowanie przychodów tych uczelni. Natomiast inna sytuacja jest w przypadku szkół publicznych. Oczywiście, występuje tu duże zróżnicowanie przychodów spoza budżetu, ale w dalszym ciągu we wszystkich uczelniach przychody z budżetu stanowią znaczącą część przychodów. Jest to przeciętnie rzędu 50%.

W związku z powyższym, te negocjacje odbywałyby się z partnerem, który praktycznie rzecz biorąc, jest tak samo jak my stroną w odniesieniu do Ministra Edukacji Narodowej. Według nas powinny

to być negocjacje prowadzone z Ministrem Edukacji Narodowej. Ja sobie zdaję sprawę, że Ministerstwo Edukacji Narodowej popiera rozwiązanie prezentowane przez projekt prezydencki, bo co tu dużo mówić, negocjowanie układu ponadzakładowego jest trudne, kłopotliwe, niemniej chciałbym, żeby jednak udało się przekonać decydentów i przyjąć rozwiązanie, które rzeczywiście pozwoli rzetelnie wykorzystywać taką instytucję, jak negocjowanie i ustalanie układów ponadzakładowych.

Kolejną sprawą szczegółową, o której chciałbym wspomnieć, jest to, że przewiduje się, iż doktoranci w ramach swych studiów będą uczestniczyć lub prowadzić zajęcia w wymiarze 90 godzin. Jest rzeczą zupełnie zrozumiałą, że doktoranci powinni przechodzić przez coś w rodzaju praktyki pedagogicznej. I jest zupełnie zrozumiałe uczestniczenie w zajęciach w takim wymiarze. Natomiast prowadzenie zajęć przez doktorantów bez wprowadzenia jakiejś formy ich zatrudnienia, w moim odczuciu, koliduje z kodeksem pracy.

Chcę jeszcze tu zwrócić uwagę na dwa aspekty. Nie neguję, że doktorant może być doskonały i poprowadzić takie zajęcia lepiej niż bardzo wytrawny pracownik akademicki. Jednak przy masowym powierzaniu prowadzenia zajęć doktorantom trzeba by się liczyć z pewnym obniżeniem jakości zajęć. I wreszcie, związek zawodowy musi także zwracać uwagę na to, że przy unormowaniu dotyczącym pensum, dziesięciu doktorantów odpowiada mniej więcej 2,5 etatom. Może więc to być bardzo prosta, ale nie najlepsza droga do wprowadzenia oszczędności w finansach uczelni.

Tych szczegółowych różnic jest więc dość sporo. Można na omawiane projekty ustawy patrzeć poprzez te szczegółowe różnice, ale warto też popatrzeć na sumę tych różnic. I wtedy bardzo wyraźnie widać, że są to projekty, które prezentują zupełnie inny pogląd i będą kreować znacznie różniącą się rzeczywistość w uczelniach. Gdybym miał spróbować najprościej je podsumować, powiedziałbym, że projekt poselski jest to podejście klasyczne w odniesieniu do uniwersytetów, ceniące samorządność, jednoczące społeczność akademicką wokół takiego zadania, jakim jest misja uczelni. Natomiast projekt prezydencki jest to koncepcja przedsiębiorstwa edukacyjnego, przy czym jest w tym sformułowaniu nacisk na słowo „przedsiębiorstwo”.

Jeżeli uwzględnimy przewodzącą, znaczącą rolę KRASP-u, mam tu na myśli m.in. ponadzakładowe układy zbiorowe, to można by powiedzieć, że powstaje też coś w rodzaju koncernu edukacyjnego.

Proszę Państwa! Jak wiemy, obecnie prace w Sejmie prowadzone są w Podkomisji Nadzwyczajnej, która rozpatruje te projekty. Jako wiodący został uznany projekt prezydencki. To od razu w znacznie trudniejszej sytuacji ustawia projekt poselski.

Stan debaty sejmowej na dzisiaj jest taki, że Podkomisja doszła już do ostatniego paragrafu, ale

zostały obszerne fragmenty, gdzie nie zostały podjęte decyzje. Zostały wyłączone obszary dotyczące modelu kariery akademickiej i warunków zatrudniania. Przewiduje się, że odbędzie się debata generalna nad tymi zagadnieniami i dopiero potem nastąpi tok dalszych prac.

Muszę dodać, że ze swej strony od długiego czasu staramy się uczestniczyć w jak największej liczbie dyskusji, na których podczas najróżniejszego rodzaju spotkań prezentujemy nasz pogląd; przedstawiamy nasze argumenty, dokonujemy analizy jednego i drugiego projektu; staramy się rzetelnie informować o naszym widzeniu tych projektów. Odbywają się różnego rodzaju debaty i spotkania. Na przykład w lipcu miało miejsce seminarium zorganizowane przez Senat Rzeczypospolitej, poświęcone tym zagadnieniom. Nieustannie spotykamy się z posłami, a także z innymi osobami zainteresowanymi poszukiwaniem rozwiązań.

Chcę z przyjemnością Państwa zawiadomić, poinformować, zresztą czyniliśmy to już również wcześniej, że punkt widzenia, który prezentuje Krajowa Sekcja Nauki, spotkał się z pełnym zrozumieniem związków zawodowych działających w sferze szkolnictwa wyższego. Mam tu na myśli w szczególności oba związki ZNP. Jest to już nie tylko sympatyczna wola współdziałania, ale są to także bardzo wyraźne, oficjalne deklaracje. Nie tak dawno zostało podpisane wspólne oświadczenie trzech związków zawodowych w sprawie prac nad projektem ustawy o szkolnictwie wyższym, w którym jednym głosem trzy związki wspierają rozwiązania, które znajdują się w projekcie poselskim. Zostało ono złożone Przewodniczącemu Komisji Sejmowej Edukacji, Nauki i Młodzieży.

Jakie są widoki? W tej chwili bardzo trudno to ocenić. Tak jak powiedziałem, przyjęcie projektu prezydenckiego jako głównego stworzyło niekorzystną sytuację. Wiemy, chociażby z przeglądania gazet, że często ocena projektów, ocena propozycji jest bardzo uproszczona, a nieraz po prostu zwyczajnie niezgodna z prawdą. Niektóre środowiska, niektóre osoby uważają, że rozwiązania projektu poselskiego to groźba obniżenia jakości nauki, że najlepsze rozwiązania to te, które są wnoszone przez projekt prezydencki. Ale jednocześnie coraz wyraźniej dostrzegam, że coraz szersze kręgi osób zaczynają doceniać rozwiązania znajdujące się w projekcie poselskim. Uważam za bardzo ważne, aby do Parlamentu docierały sygnały od środowiska, tym bardziej, że jest pewnym uproszczeniem ze strony naszych kolegów, którzy prezentują projekt prezydencki, stwierdzenie, że projekt ten jest wynikiem szerokiej dyskusji w środowisku akademickim – jest to znaczne uproszczenie. Projekt prezydencki został poparty przez kręgi kierownicze różnych środowisk związanych ze środowiskiem akademickim. Natomiast nie było tak szerokiej dyskusji, jak na przykład na początku rodzenia się obecnie obowiązującej

ustawy; takiej dyskusji nie podjęto. Można nawet uważać, że w porównaniu z projektem prezydenckim znacznie szersza dyskusja towarzyszyła projektowi poselskiemu. Mówię o tym zaraniu, gdy rodził się projekt Krajowej Sekcji Nauki. Proces szerokich konsultacji trwał około roku. W tym okresie projekt był szeroko i na bieżąco konsultowany w wielu uczelniach z całym środowiskiem, poprzez komisje zakładowe.

Uważam, że byłoby bardzo ważne, aby w dalszym ciągu do Parlamentu dochodziły głosy ze środowiska, wypowiadające się w tych kwestiach. Oczywiście, Krajowej Sekcji Nauki zależy na tym, aby były to głosy, które wykazują zrozumienie dla rozwiązań zawartych w projekcie poselskim; no i, moim zdaniem, zawierające słuszną krytykę wielu rozwiązań zaproponowanych w projekcie prezydenckim. To jest obecnie jedno z najważniejszych zadań dla całej KSN, sprawne funkcjonowanie w okresie tego procesu stanowienia prawa.

Teraz słów parę chciałbym powiedzieć o sprawach nauki. To są kwestie, którymi także nieustannie się zajmujemy i nieustannie oceniamy krytycznie sytuację polskiej nauki.

Proszę Państwa! Nieco ponad 0,3% produktu krajowego z budżetu państwa na naukę, ok. 0,3% spoza budżetu państwa, czyli 0,6%. A jednocześnie Europa, chcąc konkurować, w szczególności ze Stanami Zjednoczonymi, przedstawia horyzont, do którego należy dojść, i to możliwie najszybciej.

Jak wiemy, Ministerstwo Nauki opracowało kilka wariantów dochodzenia do zakładanych docelowych wskaźników europejskich (3 % PKB), a rzeczywistość jest taka, że budżet, który szykuje się nam na rok przyszły, jest poniżej najbardziej stagnacyjnego wariantu, który był opracowany w Ministerstwie Nauki.

Nasza krytyka wysokości finansowania nauki z budżetu państwa trwa od lat. Obserwujemy systematyczny spadek nakładów. Jeżeli Polska chce rzeczywiście być aktywnym i znaczącym krajem, także w Unii Europejskiej, nie może zaniedbywać tej sfery. Ale chcę bardzo jasno powiedzieć, że to nie jest tylko problem nakładów budżetowych – jest drugie 0,3%, które pochodzi spoza budżetu państwa. Ten drugi wskaźnik – 0,3%, proszę Państwa – ponad 10 lat nie ulega zmianie. To oznacza ogromne zaniedbanie w gospodarskim podejściu do spraw naszego państwa.

W gospodarce wolnorynkowej organizacja powiązania nauki i gospodarki jest bardzo trudna, ale nie wolno tego zaniedbać. Cieszę się, że jest z nami także przedstawiciel Ministerstwa Gospodarki. Dlatego że jest to obszar problemów, który wymaga równoczesnego myślenia o polskiej gospodarce i o polskiej nauce.

Wielokrotnie wnosiliśmy różnego rodzaju propozycje. Stosunkowo niewiele udało się zrealizować. Mieliśmy satysfakcję, że udało nam się swego

czasu wydobyć dodatkowych 70 mln, które przeznaczono dla Polskiej Akademii Nauk i jednostek badawczo-rozwojowych. Mamy satysfakcję, że została przyjęta zasada, że w procesie prywatyzacji pewna część środków zostaje skierowana na rozwój nauki. Prawdę mówiąc, mało kto pamięta, że nastąpiło to wynikiem naszej inicjatywy. (Na razie, jak praktyka wskazuje, stosunkowo niewielkie środki wspierają naukę z tego tytułu.) Powiązanie nauki i gospodarki powinno dalej pozostać ważnym zadaniem KSN i powinno oznaczać nasze naciski w odniesieniu do Ministerstwa Nauki, w odniesieniu do Ministerstwa Gospodarki, albo inaczej mówiąc, w stosunku do całego rządu.

Proszę Państwa! Takie spotkanie, jak dzisiejsze, powinno – co byłoby zupełnie naturalne – zarysować program na dalsze lata. Oczywiście, to spotkanie nasze będzie miało charakter programowy, ale jednocześnie nie będę przedstawiał propozycji wizji programu na dalsze lata.

Otóż w moim przekonaniu, ta kadencja kończy długofalowy program działania Krajowej Sekcji Nauki, sformułowany wiele lat wcześniej, a konkretyzowany w kolejnych latach. Sądzę, że na najbliższym zjeździe, który będzie zjazdem sprawozdawczo-wyborczym, będziemy musieli pomyśleć, czy ten dotychczasowy nasz program wymaga prostego przełożenia na dalszą przyszłość, czy wymaga też dodatkowych wskazań.

Sądzę, że warto się już zacząć nad tym zastanawiać. Dlatego w naszym spotkaniu zaproponowaliśmy stworzenie grup roboczych – cztery grupy robocze – w przeświadczeniu, że te grupy dokonają wstępnej oceny i pewnego wskazania kierunków naszego zainteresowania, które być może powinny wejść do programu działania Krajowej Sekcji Nauki.

Wspomnę tu o kilku obszarach zagadnień, o których powinniśmy pomyśleć. Polska weszła do Unii Europejskiej. Oznacza to nowy zakres problemów i nowy obszar możliwości. Trzeba, aby Krajowa Sekcja Nauki zastanowiła się nad tym, w jaki sposób należałoby to uwzględnić w naszych działaniach.

Kolejnym problemem, który w gruncie rzeczy stoi nie tylko przed Krajową Sekcją Nauki, ale przed całym naszym Związkiem, jest konieczność zastanowienia się nad tym, czy model struktury, model funkcjonowania naszego Związku gwarantuje skuteczność działania. Jest to bardzo poważny problem, m.in. jest to sprawoukładu regionalnego i układu branżowego; ale nie chciałbym sugerować prostych rozwiązań. Moim zdaniem to, że Związek opiera się na solidarności wszystkich pracowników jest wielką wartością. Nie gubiąc tej wielkiej wartości, powinniśmy szukać rozwiązań, które zapewnią sprawne funkcjonowanie takim organizmom, jak Krajowa Sekcja Nauki. Nasze możliwości, w szczególności finansowe, są niedostateczne dla możliwości naszego działania.

Kolejna kwestia, która często jest odbierana jako kwestia hasłowa, a moim zdaniem powinna być z najwyższą odpowiedzialnością potraktowana przez nasz Związek – to starania o nowych członków Związku; w szczególności chodzi o docieranie do młodych ludzi. W odniesieniu akurat do szkolnictwa wyższego, jest to także bardzo szczegółowe wskazanie – dotarcie z ideami „Solidarności” i z konkretnymi zamiarami „Solidarności” także do studentów. To zadecyduje o tym, czy rzeczywiście związki zawodowe będą istotnym partnerem w kształtowaniu warunków życia społecznego w kraju.

Kolejnym bardzo ważnym obszarem spraw, które wymagają również przemyślenia, są szkolenia. Chodzi nie tylko o ich tematykę, ale i o dopracowanie zasad organizacji systemu szkoleń. Jeżeli mamy być dobrym i skutecznym partnerem na różnych szczeblach kierownictw, to musimy rzeczywiście zadbać o to, żebyśmy mieli wiedzę i żebyśmy skutecznie mogli podejmować dyskusję z osobami, z którymi negocjujemy.

Proszę Państwa! To oczywiście jest tylko fragment problemów, które stoją przed nami. Ale ponieważ już się nam trochę przesunęły nasze obrady, zatem na tym kończę. Dziękuję i oddaję głos.

/-/

WYSTĄPIENIA GOŚCI

Poniżej zasygnalizowano problemy, które poruszyli w swych wystąpieniach Goście zaproszeni na WZD KSN NSZZ „Solidarność”:

Piotr Kulpa – wiceminister Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej. Podkreślił, że dla każdego odpowiedzialnego rządu poważnym problemem jest osłabienie ruchu związkowego. Jest silny związek między poziomem bogactwa i poziomem organizacji społecznych. Bezrobocie wynosi 18,9%; uważa że nauka powinna pomóc w walce o jakość miejsc pracy. Dostrzega trudności z zawarciem PUZP, bo KRASP wg Konstytucji RP nie jest organizacją pracodawców. Państwo powinno mieć zobowiązania wobec rozwoju nauki i nie można się łudzić, że sam przemysł wykreuje popyt na rozwój. Błędny jest model wykształcenia zakładający, że 80% stanowi wykształcenie humanistyczne a 20% techniczne. Złym jest fakt, że środowisko jest dzielone poziomem wynagrodzenia (PAN, Szkol. Wyż.).

Maria Nowak – poseł na Sejm RP. Reprezentuje poselski projekt Ustawy o Szkolnictwie Wyższym. Są trudności z forsowaniem projektu poselskiego, bo podkomisja zdominowana jest przez ciało rektorsko-profesorskie. Jej zdaniem dobrze, aby ten projekt był w obecnej kadencji przedyskutowany i kontynuowany w nowym Sejmie. Uważa, że buble legislacyjnym jest projekt prezydencki.

Ewa Tomaszewska – członek Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność”. Dziwny jest pośpiech przy uchwalaniu prawa o szkolnictwie wyższym. 28.05.2004 została znowelizowana Ustawa (po naszej akcesji do UE), ale nie dostosowała się do prawa UE. Dopiero 1.10.2004 ją dostosowano. Jest coś chorego w naszym prawodawstwie, że wprowadza się nowelizację ustawy, zanim weszła w życie znowelizowana poprzednio ustawa. Przekazała tekst stenogramu Sejmowego dotyczący dostosowania do prawa UE.

Teresa Bader – przedstawiciel MENiS, z-ca Dyr. Departamentu Szkolnictwa Wyższego. Zaprosiła w imieniu Ministra Kierownictwo związku do spotkania w MENiS. Ministerstwo przychylnie ocenia deklarację Związku, dotyczącą włączenia się w implementację procesu bolońskiego. Przedstawiciel Związku będzie zapraszany na posiedzenia Rady ds. Procesu Bolońskiego.

Stanisław Kowalik – Politechnika Śląska, Gliwice. Przypomniał, że są obecnie różne rocznice: 20 rocznica męczeńskiej śmierci Ks. Jerzego Popiełuszki, zbliża się rocznica 25 rocznicy Solidarności. Kiedyś nie mieliśmy praw, a strajkowaliśmy i podejmowaliśmy różne inicjatywy, bo stało za nami 10 mln członków. Teraz mamy prawo, ale liczba członków jest na granicy reprezentatywności. Podstawowym problemem Związku jest pozyskiwanie nowych członków.

Dariusz Drewniak – Dyr. Departamentu Stałego Rozwoju w Min. Nauki i Informatyzacji. Budżet na naukę na rok 2005 jest nominalnie taki sam jak w 2004 r. co oznacza, że realnie jest mniejszy, ale było realne zagrożenie obniżenia go o kilkanaście procent. Komisja Nauki wnioskuje o dodatkowe 100 mln zł, wtedy realne środki szkolnictwa byłyby takie same jak w roku 2004. Prezydent podpisał ustawę o zasadach finansowania nauki; wejdzie w życie od lutego 2005 r. KBN przekształca się w Radę Nauki. Środowisko nauki czeka duża praca organizacyjna. Przygotowywane są rozporządzenia wykonawcze. Najważniejszym z nich to dotyczące zasad przyznawania środków finansowych. Ministerstwo przygotowało projekt nowelizacji ustawy o JBR i czeka na decyzję o przekazaniu go do szerokiej konsultacji. Podkreślił wagę ustawy o innowacyjności przygotowywanej przez MGPIPS, która umożliwia zwiększenie udziału środków pozabudżetowych w finansowaniu nauki. MNIiI przygotowało dokumenty: założenia polityki naukowej i naukowo-technicznej, założenia dotyczące innowacyjności państwa, strategii dla nauki, strategii na rzecz zwiększenia nakładów na działalność B+R w celu osiągnięcia założeń Strategii Lizbońskiej (przyjęta wiosną), proponowane kierunki rozwoju nauki i technologii w Polsce. Realizowany jest pilotażowy projekt „For Site” w obszarze zdrowia i życia. Trwa dyskusja nt. kierunków do VII Programu Ramowego UE. UE wraca do idei wspierania także badań podstawowych, co jest dla nas korzystne, bo w tej dziedzinie jesteśmy silniejsi. Oczywiście nadal głównym zainteresowaniem Polski jest rozwój badań stosowanych.

Tadeusz Wrona – Prezydent m. Częstochowy wspominał lata 80-e, kiedy współtworzył Solidarność w Politechnice Częstochowskiej. Podkreślił akademickość Częstochowy przez utworzenie Akademii im. J. Długosza, uzyskanie prawa do nadawania stopni naukowych przez Politechnikę Częstochowską. W Częstochowie jest 8 wyższych uczelni, które kształcą 40 tys. studentów.

DYSKUSJA

W dalszej części rozpoczęła się dyskusja, której najważniejsze wątki przytaczamy poniżej:

A. Bartczak wypowiedział się za możliwością uruchomienia PPE z funduszu socjalnego.

J. Czyż wypowiedział się za humbeltowskim przedwojennym modelem habilitacji.

Ministerstwo nie wygenerowało środków na fundusz socjalny dla doktorantów, ale wygenerowało konflikt między doktorantami i pracownikami. W Polsce jest 66 tysięcy doktorantów i tak duża grupa spowoduje znaczne obniżenie funduszu dla pracowników.

J. Srebrny uważa, że teraz dopiero jest moment do rozpoczęcia głębokiej dyskusji w środowisku na temat projektów ustaw: prezydenckiego i poselskiego. Natomiast konieczne jest zobowiązanie Rady KSN do natychmiastowego podjęcia negocjacji w sprawie PUZP.

K. Siciński – Rada UE, Komisja Europejska, Europarlament przyjęły szereg dokumentów, które stanowią realizację Strategii Lizbońskiej i mieszczą się w ramach procesu bolońskiego. Z tych dokumentów wynika, że kraje UE zamierzają zwiększyć zatrudnienie pracowników badawczych do roku 2010 o 700 tysięcy osób. Polsce grozi ucieczka wielu młodych ludzi i bardzo niskie finansowanie badań przez gospodarkę.

J. Żurak - ze względu na miękki zapis w porozumieniu z MENiS (dotyczącym podwyżek płac III etapu) w niektórych uczelniach ok. 50% środków na płace zostało przekazanych na inne cele (jakie?). Zostanie skierowane do MENiS kilkanaście próśb o interwencję.

A. Bartczak – jeśli ktoś wymusza na doktorantach umowę na 120 godz., to łamie prawo, bo nie można rozszerzyć nakazu pracy więcej niż o 25%.

B. Linde – proponuje, aby habilitacja była nieobowiązkowa, kto zrobi, otrzyma wyższą pensję. Uważa, że dobry jest zapis o zgodzie rektora na dodatkowe zatrudnienie.

W. Szepietowski – Czy habilitacja ma być czy nie, to jest obojętne, ale ważne jest określenie precyzyjne, co to jest osiągnięcie? W tej chwili osiągnięcia, które promują ludzi w nauce, są nikomu niepotrzebne.

A. Grząślewicz – Sprawę habilitacji już dawno przedyskutowaliśmy tworząc nasz projekt ustawy i nie ma powodu wracać do tej sprawy. Obrona habilitacji może być uzasadniona tylko wówczas, jeśli będzie to habilitacja typu „venia legendi”, taka jak rzeczywiście była w Polsce przedwojennej, a nie taka jak jest obecnie.

B. Misterkiewicz – M. Curie-Skłodowska nie miała habilitacji, wśród noblistów z nauk ścisłych nikt nie ma habilitacji. W naukach ścisłych łatwo zauważyć prawdziwe osiągnięcia (publikacje w czasopiśmie międzynarodowych).

J. Kaczor – prosi o wyjaśnienie przedstawicieli Ministerstwa, jak widzą problem rozwoju szkolnictwa prywatnego i państwowego. Czy szkolnictwu państwowemu grozi komercjalizacja?

K. Fijałkowski – Czy Ministerstwo poważnie traktuje opinie Rady Głównej Szkolnictwa Wyższego? Czy na równi z wypowiedzią pojedynczego rektora?

E. Mróz – Od 15 lat walczyliśmy o kształt nowej Ustawy, gdy wreszcie Solidarność ją opracowała, to okazuje się, że nie ma szans na jej przyjęcie. Dyskusja powinna iść w kierunku, co zrobić, aby zwiększyć szansę na jej wdrożenie.

H. Kruczek – Trzeba eksponować wady projektu prezydenckiego; jednocześnie nowa ustawa jest potrzebna, bo sytuacja na uczelniach jest dosyć kiepska.

J. Orkisz – W dyskusji o habilitacji widzi złe przeciwstawienie habilitacji i pracy naukowej z osiągnięciami. Praca naukowa dobrze zorganizowana polega na tym, że jej wynikiem jest doktorat, a potem habilitacja.

T. Bader – Jeśli wpłyną sygnały, że uczelnie źle rozdysponowały środki na podwyżki, to Minister poprosi uczelnie o wyjaśnienie sprawy. Nie widzi nic złego w tym, że doktorant godzi się prowadzić zajęcia w wymiarze 90 godzin. Uczelnia prywatna otrzymuje tylko dotację na fundusz pomocy stypendialnej. Natomiast tylko jedna uczelnia otrzymała od Ministra dotację na inwestycję, druga w Nowym Sączu otrzymała z kontraktu wojewódzkiego. Nie ma żadnych nowych pieniędzy na dofinansowanie uczelni niepaństwowych. Ministerstwo bardzo poważnie traktuje opinie Rady Głównej Szkolnictwa Wyższego i rzadko kiedy z nimi się nie zgadza.

WNIOSKI I INFORMACJE ZESPOŁÓW TEMATYCZNYCH

K. Siciński – Zespół „Zadania KSN wobec przystąpienia Polski do UE”:

- podjęcie działań w kierunku stworzenia systemu informacji dla członków Związku o możliwościach uczestnictwa w programach unijnych,
- wystąpienie do Zarządów Regionów o umocowanie prawne ekspertów ze strony Związku w urzędach marszałkowskich, związanych z wykorzystaniem funduszy strukturalnych dla nauki i edukacji,
- poszukiwanie możliwości finansowania działań dotyczących pierwszego i drugiego wniosku,
- adaptacja wybranych rozwiązań w zakresie nauki i szkolnictwa wyższego wypracowanych w UE,
- wymiana doświadczeń ze związkami zawodowymi UE w obszarze nauki i szkolnictwa wyższego,
- monitorowanie Strategii Lizbońskiej w Polsce,
- monitorowanie procesu bolońskiego,
- intensyfikacja naszego udziału w Education International, Union Network International, Eurocadr,
- pomoc w organizowaniu rad zakładowych w jednostkach naukowych.

J. Ołędzki – Zespół „Rozwiązania systemowe w nauce polskiej”:

- uzyskanie mimo rozbieżności zgody na stanowisko w sprawie Prawa o szkolnictwie wyższym,
- sporo kwestii odłożono do dalszej pracy w Komisji ds. Organizacji i Finansowania Nauki.

P. Lewandowski – Zespół „Strategia działalności KSN na rzecz pozyskiwania nowych członków”:

- podniesienie profesjonalizmu działaczy związkowych,
- wzmocnienie służb prawno-ekonomicznych w regionach,
- lepsze podkreślanie sukcesów Związku,
- lepsza informacja wewnątrzwiązkowa,
- organizacja struktury regionalnej (zmiana relacji między regionami i branżami, w tym relacji podziału środków finansowych),
- informowanie nowych pracowników o działalności związku (poprzez informator opracowany przez KSN).

W. Pillich – Zespół „System i tematyka szkoleń związkowych”:

- szkolenia w dwóch grupach: dla ogółu członków na tematy ogólnozwiązkowe, dla wybranych członków Komisji Zakładowych na tematy szczegółowe,
- preferowane formy: jednodniowe dla szkoleń ogólnych, jedno lub dwudniowe dla szkoleń szczegółowych,
- preferowane tematy: finansowanie jednostek, regulaminy pracy, negocjacje, struktura organizacyjna jednostek, asertywność działaczy związkowych, fundusze strukturalne UE, uznawalność dyplomu w UE.

Przewodniczący KSN J. Sobieszczański przedstawił sytuację Komisji Interwencji po śmierci Edwarda Krauzego. Jest to bardzo trudna i odpowiedzialna Komisja. Podejmowane próby zwiększenia liczebności Komisji w zasadzie powiodły się; włączyła się w istotny sposób do prac Komisji p. Alicja Paplińska z KUL. (Ukończyła studia teologiczne i studia prawnicze). Wspólnie z E. Krauzego nadzorowała poszczególne sprawy i występowała w rozprawach sądowych. Po śmierci E. Krauzego prowadziła już samodzielnie sprawy rozpoczęte przez niego. A. Paplińska jest od 7-iu lat członkiem „Solidarności” w KUL i v-ce przewodniczącą tej organizacji. J. Sobieszczański występował z propozycją, aby Zjazd powołał A. Paplińską na funkcję przewodniczącej Komisji Interwencji. A. Paplińska nie jest delegatem na WZD, a zgodnie ze statutem wymagane jest poparcie wniosku J. Sobieszczańskiego przez co najmniej 25% delegatów. Takie poparcie osiągnięto lecz w wyniku lekceważącego, świadomego niebrania udziału w głosowaniu niektórych osób, wniosek nie przeszedł, gdyż nie było quorum podczas głosowania.

ZAMKNIĘCIE OBRAD

Przewodniczący KSN Janusz Sobieszczański wygłosił podziękowania: przewodniczącym zebrania, sekretarzowi, przewodniczącym i członkom Komisji Zjazdowych „Solidarności” Częstochowskiej w szczególności Politechnice Częstochowskiej, Krzysztofowi Weissowi, Barbarze Jakubowskiej, Joannie Kniecickiej, Kierownikowi ośrodka w Poraju. Pan Janusz Orkisz podziękował organizatorom Walnego Zebrania Delegatów, czyli Radzie KSN na ręce Janusza Sobieszczańskiego oraz wszystkim delegatom i zamknął Walne Zebranie Delegatów Krajowej Sekcji Nauki NSZZ „Solidarność”.

Opracowała Anna Gołębowska
na podstawie stenogramów WZD

UCHWAŁY, STANOWISKA, APELE WALNEGO ZEBRANIA DELEGATÓW KSN NSZZ „S” Poraj k/Częstochowy, 6 – 7 listopada 2004 r.

Uchwała nr 1

w sprawie Ponadzakładowego Układu Zbiorowego Pracy

Walne Zebranie Delegatów Krajowej Sekcji Nauki NSZZ „Solidarność” zobowiązuje Radę KSN do natchmiastowego podjęcia negocjacji Ponadzakładowego Układu Zbiorowego Pracy. Zobowiązujemy Radę KSN do wykorzystania wszystkich możliwości prawnych w celu przyśpieszenia negocjacji.

Uchwała nr 2

w sprawie obowiązku składania oświadczeń lustracyjnych przez osoby
ubiegające się o funkcje we władzach szkoły wyższej lub JBR

Walne Zebranie Delegatów Krajowej Sekcji Nauki NSZZ „Solidarność” zobowiązuje przedstawicieli i członków Związku, biorących udział w pracach Sejmowej Podkomisji ds. Prawa o szkolnictwie wyższym, do wprowadzenia do przepisów tej ustawy oraz do odpowiednich postanowień innych ustaw obowiązku składania oświadczeń lustracyjnych przez osoby ubiegające się o wybór na funkcję organu jednoosobowego szkoły wyższej, tj. rektora i dziekana oraz ich zastępców, a także dyrektorów i przewodniczących Rad Naukowych jednostek badawczo-rozwojowych.

Uchwała nr 3

w sprawie wyrażenia uznania dla zasług śp. Edwarda Krauzego

Walne Zebranie Delegatów Krajowej Sekcji Nauki NSZZ „Solidarność” wyraża uznanie dla zasług Śp. Edwarda Krauzego, który poniósł ogromne zasługi dla Związku i jego członków w swojej działalności jako przewodniczący Komisji Interwencji KSN NSZZ „Solidarność”.

Uchwała nr 4

Walne Zebranie Delegatów Krajowej Sekcji Nauki NSZZ „Solidarność” zwraca się do Ministra Edukacji Narodowej i Sportu z prośbą o pilne wdrożenie artykułów 16, 17, 18 Dyrektywy Rady Unii Europejskiej nr 78/2000 z dnia 27.11.2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy. Dotyczą one w szczególności:

- podjęcia przez RP niezbędnych działań, aby zniesione zostały przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne sprzeczne z zasadą równego traktowania,

- ustanowienia przez RP zasad stosowania sankcji obowiązujących wobec naruszeń przepisów krajowych przyjętych zgodnie z powyższą dyrektywą i podjęcia wszelkich niezbędnych działań dla zapewnienia ich stosowania, tak aby sankcje, które mogą określać wypłacenie odszkodowania ofierze, musiały być skuteczne, proporcjonalne i dolegliwe,
- przyjęcie przez RP przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania powyższej dyrektywy.

WZD NSZZ „Solidarność” upoważnia i zobowiązuje Radę KSN NSZZ „Solidarność” do prowadzenia dalszych działań na rzecz realizacji niniejszej uchwały.

Stanowisko nr 1 w sprawie ustawy „Prawo o szkolnictwie wyższym”

Polska społeczność akademicka stoi dziś przed historyczną szansą zmiany uregulowań prawa, które pozwoli na dokonanie strategicznych wyborów w obszarze szkolnictwa wyższego. Te wybory powinny dawać jasne perspektywy rozwoju i pomyślną współpracę z instytucjami naukowymi w Europie i na całym świecie.

Uważamy, że obowiązujący w Polsce model kariery naukowca i nauczyciela akademickiego **nie może być dalej utrzymany**. Domagamy się uwzględnienia w nowej ustawie obszaru regulacji dotyczących modelu kariery akademickiej zgodnie z propozycją przedstawioną w projekcie poselskim.

Wyrażamy sprzeciw wobec próby ograniczania samorządności społeczności akademickich zawartej w regulacjach projektu prezydenckiego. Znaczne ograniczenie liczby pracowników naukowo-dydaktycznych mających stabilne zatrudnienie przy nadmiernym wzmocnieniu władzy rektora jest tego widowym przykładem.

Zwracamy się do wszystkich pracowników uczelni i innych instytucji naukowych o poparcie postulatów, które zostały zawarte we wspólnym oświadczeniu związków zawodowych z 15 października 2004 roku w sprawie prac nad projektem ustawy o szkolnictwie wyższym – poprzez złożenie podpisu pod tym dokumentem.

Apel

Zbliża się XXV rocznica powstania NSZZ „Solidarność”. Delegaci zebrani na WZD Krajowej Sekcji Nauki w Poraju apelują do Komisji Zakładowych o uczczenia w swoich miejscach pracy tej historycznej już rocznicy. Niech hasło „Razem jak w 1980 roku” będzie okazją do włączenia się pracowników uczelni, instytutów, szpitali w uroczystości regionalne razem z robotnikami i pracownikami innych branż. Musimy Solidarnie przypomnieć Polsce i Europie o tamtych dniach lipcowych i sierpniowych, dzięki którym możemy dzisiaj korzystać z nie zawsze łatwej wolności.

/-/

Elżbieta Kryś
Przewodnicząca Komisji Rewizyjnej KSN NSZZ „Solidarność”

SPRAWOZDANIE Łódź, dnia 2 listopada 2004 r.

Komisja Rewizyjna Krajowej Sekcji Nauki NSZZ „Solidarność” wybrana w składzie: Jacek Duda, Elżbieta Kryś, Krystyna Śmiało, Jadwiga Wojtasiak i Danuta Wała ukonstytuowała się i ustaliła sposób pracy bezpośrednio na WZD w Augustowie w dniu 16 czerwca 2002 r. Komisja działała zgodnie ze Statutem NSZZ „Solidarność” oraz Regulaminem KSN NSZZ „Solidarność”.

W zakres obowiązków i czynności Komisji Rewizyjnej (zwanej dalej w skrócie KR) wchodziły:

- kontrola działalności finansowej Sekretariatu Rady KSN,
- uczestnictwo przedstawiciela/i Komisji w posiedzeniach Prezydium oraz Rady KSN,
- roczne składanie na Radzie sprawozdań finansowych oraz oceny funkcjonowania Biura.

W okresie objętym sprawozdaniem do Komisji wpłynęły dwa pisma od Przewodniczącej Komisji Legislacyjnej KSN Krystyny Andrzejewskiej:

- dotyczące zasadności wypłacenia nagrody jubileuszowej (po 40 latach pracy) Przewodniczącemu Komisji Interwencyjnej KSN, panu Edwardowi Krauze - tzw. zdanie odrębne,
- żądające wycofania notatki z prac KR z dnia 27.03.2004 r. dotyczącej wyżej wymienionej sprawy, a przedstawionej na posiedzeniu Prezydium w dniu 2.04.2004 r.

W okresie od czerwca 2002 do września 2004 roku KR dokonała dwukrotnej kontroli działalności finansowej KSN pod kątem zgodności z preliminarzami budżetowymi wpływów i wydatków za lata 2002 i 2003. Obie kontrole przeprowadzone były na podstawie rocznych preliminarzy budżetowych, zestawienia przychodów i wy-

datków KSN oraz na podstawie przedstawionych dokumentów kasowych i bankowych (oba sprawozdania dołączone są w załącznikach).

Kontrola dotycząca okresu 01.01.2002 - 31.XII.2002 - przeprowadzona została w składzie: Elżbieta Kryś, Danuta Wala, Jacek Duda i Krystyna Śmiało - wynik kontroli przedstawiony został i przyjęty na Radzie KSN w dniu 10 czerwca 2003 r.

Kontrola za okres I.I.2003 - 31.XII.2003 - przeprowadzona została w składzie: Elżbieta Kryś, Danuta Wala, Jacek Duda, Krystyna Śmiało i Jadwiga Wojtasiak - wynik kontroli wraz z odrębnym zdaniem koleżanki Jadwigi Wojtasiak dotyczącym wypłacenia nagrody jubileuszowej panu Edwardowi Krauze przedstawiony został na Radzie w dniu 16 października 2004 r.

Ponadto, KR w składzie: Elżbieta Kryś, Danuta Wala, Jacek Duda na osobnym posiedzeniu w dniu 27.III.2004 r. - w związku z odrębnym zdaniem pani Krystyny Andrzejewskiej i tzw. problemem związanym z wypłaceniem nagrody jubileuszowej - po zapoznaniu się z wstępnym wykonaniem preliminarza wydatków KSN za rok 2003 stwierdziła, iż wypłacenie nagrody jubileuszowej panu Edwardowi Krauze nie spowodowało przekroczenia wydatków na wynagrodzenia pracowników Biura KSN. Sporządzona pisemna notatka przedstawiona została na posiedzeniu Prezydium w dniu 2.04.2004 r.

Wystąpienie Przewodniczącej Komisji Legislacyjnej w sprawie wycofania stanowiska z prac KR z dnia 27.03.2004 r. (pismo z dnia 28.04.2004 r), pomijając sprawę etyczną, jest niezgodne z uchwałami Krajowego Zjazdu Delegatów NSZZ „Solidarność” - rozdział I & 3. Zgodnie z uchwałą „Komisje Rewizyjne wybierane przez odpowiednie Walne Zebrania są niezależne od innych wybieranych przez te zebrania władz”.

Elżbieta Kryś

Listy skierowane do Walnego Zebrania Delegatów Krajowej Sekcji Nauki NSZZ „Solidarność” Poraj k/Częstochowy, 6-7 listopada 2004 r.

Warszawa, dnia 2 listopada 2004 r.

MINISTER ŚRODOWISKA

Jerzy Swatoń

Pan Janusz Sobieszczański
Przewodniczący Krajowej Sekcji Nauki NSZZ „S”

Szanowny Panie Przewodniczący,

Serdecznie dziękuję za zaproszenie na Walne Zebranie Delegatów Krajowej Sekcji Nauki NSZZ „Solidarność”.

Zaproszenie Państwa sprawiło mi dużą przyjemność. Z przykrością muszę jednak poinformować, że pilne zobowiązania służbowe nie pozwalają mi z niego skorzystać. Organizatorom spotkania gratuluję podjęcia tak ważnego zagadnienia, jakim jest ocena sytuacji polskiej nauki.

Przesyłając serdeczne pozdrowienia, wszystkim uczestnikom Walnego Zebrania życzę owocnych obrad, w tym wielu wystąpień, których treści pozwolą ukierunkować działania podejmowane na rzecz rozwoju nauki i edukacji oraz pogłębiania w świadomości społecznej roli, jaką te dziedziny odgrywają w rozwoju całego kraju.

Z poważaniem

/-/ Jerzy Swatoń

Warszawa, dnia 2 listopada 2004 r.

MINISTER ZDROWIA

Pan Janusz Sobieszczański
Przewodniczący Krajowej Sekcji Nauki NSZZ „S”

Dziękuję za zaproszenie na Walne Zebranie Delegatów Krajowej Sekcji Nauki NSZZ „Solidarność”.

Z przykrością muszę poinformować, iż obowiązki służbowe nie pozwalają mi spotkać się z Państwem w tym terminie.

Walne Zebranie Delegatów z pewnością stanie się kolejnym ważnym wydarzeniem dla całego środowiska naukowego oraz okazją do wymiany doświadczeń i konfrontacji myśli naukowej.

Wszystkim uczestnikom zebrania życzę owocnych obrad.

Z poważaniem

/-/ Marek Balicki

MINISTER ROLNICTWA I ROZWOJU WSI

Wojciech Olejniczak

Pan Janusz Sobieszczański
Przewodniczący Krajowej Sekcji Nauki NSZZ „S”

Szanowny Panie Przewodniczący,
Serdecznie dziękuję za zaproszenie do Poraju k/Częstochowy na Walne Zebranie Delegatów Krajowej Sekcji Nauki NSZZ „Solidarność”.

Dziękuję wszystkim tym, którzy swoim zaangażowaniem przyczynili się do zorganizowania spotkania.

Jestem przekonany, że podjęte podczas Zjazdu dyskusje poszerzą i wskażą kierunki rozwiązań ważnych i istotnych problemów w zakresie podejmowania wspólnych inicjatyw służących poprawie sytuacji nauki i szkolnictwa wyższego oraz stworzą korzystne warunki pozwalające na podejmowanie zadań innowacyjnych i korzystanie z możliwości polskich placówek naukowych.

Ponieważ liczne obowiązki służbowe uniemożliwiają mój udział w spotkaniu, chciałbym tą drogą pozdrowić wszystkich delegatów na Walne Zebranie Krajowej Sekcji Nauki NSZZ „Solidarność”, życząc owocnych obrad i realizacji zamierzonych zadań.

Z poważaniem

/-/ W.Olejniczak

Warszawa, 3 listopada 2004 r.

RADA GŁÓWNA SZKOLNICTWA WYŻSZEGO PRZEWODNICZĄCY

Szanowny Pan Janusz Sobieszczański
Przewodniczący Krajowej Sekcji Nauki NSZZ „S.”

Bardzo dziękuję za zaproszenie na Walne Zebranie Delegatów Krajowej Sekcji Nauki NSZZ „Solidarność”, które odbędzie się w dniach 6-7 listopada br. Z przykrością informuję, że nie mogę skorzystać z zaproszenia, gdyż w tym czasie organizowana jest konferencja międzynarodowa pod patronatem honorowym Prezydenta RP, pt. „New Generation of Policy Documents and Laws for Higher Education: Their Trust in the Context of the Bologna Process”, na którą wcześniej otrzymałem zaproszenie i potwierdziłem swoje uczestnictwo.

Życząc udanych i owocnych obrad, łączę wyrazy poważania

/-/ Jerzy Błażejowski

3 listopada 2004 r.

KSN NSZZ „Solidarność”

Drodzy Koledzy,

Przesyłam Wam najserdeczniejsze pozdrowienia i życzenia pomyślnych obrad, nie ustawajcie w wysiłkach poprawy polskiej nauki i warunków pracy. Zawsze podziwiałam Wasze bezinteresowne zaangażowanie, trwajcie w nim. Niestety nie będę mogła być na Zjedzie, bo mam zajęcia ze studentami zaocznymi, bardzo tego żałuję. Jeszcze raz wszystkiego dobrego.

Pozostając z Wami myślami,

Wasza Hanka Witkowska

Katowice, 30.X.2004 r.

Szanowny Panie Przewodniczący,

Szanowni Delegaci, Drogie Koleżanki i Koledzy!

Niestety, nie mogę uczestniczyć w obradach Krajowej Sekcji Nauki z powodu przedłużającego się okresu rekonwalescencji. Bardzo liczyłam na spotkanie ze Wszystkimi, ale sytuacja losowa nie pozwala na to, dlatego będę myślami z Delegatami, życząc owocnych posiedzeń, miłej koleżeńskiej atmosfery i dobrych dla nas wszystkich decyzji, które pozwolą nam przetrwać trudne chwile i sytuacje na uczelniach.

Przykrość moja jest większa i z powodu świadomości, że Walne Zebranie Delegatów Krajowej Sekcji nauki odbędzie się w Poraju k/Częstochowy, czyli niedaleko od Katowic, co jednak nie zmienia mojej sytuacji.

Pragnę podkreślić, że nasz delegat na WZD Regionu Śląsko-Dąbrowskiego przygotował propozycje uchwał związanych z problemami nauki i ustawy o szkolnictwie wyższym, stanowiących odbicie dążeń i starań naszej sekcji oraz stanowisko na temat budżetu na 2005 r.

Jeszcze raz serdecznie pozdrawiam Wszystkich Delegatów i z całego serca życzę pomyślnych obrad.

/-/ Ewa Żurawska

P.S. Życzę także niezwykłych przeżyć duchowych podczas pobytu na Jasnej Górze.

LISTA OBECNOŚCI DELEGATÓW na WZD KSN NSZZ „Solidarność”

Poraj, 6 - 7 listopada 2004 r.

(kursywą podano nazwiska osób nieobecnych na WZD)

l.p.	NAZWISKO I IMIĘ	UCZELNIA/INSTYT.
1.	<i>Aleksa Henryk</i>	<i>Główny Instytut Górnictwa, Katowice</i>
2.	Ambrożek Bogdan	Regionalna Sekcja Nauki, Szczecin
3.	Andrysiak Andrzej	ICSO „BLACHOWNIA”, Kędzierzyn – Koźle
4.	Andrzejewska Krystyna	Uniwersytet Adama Mickiewicza, Poznań
5.	<i>Baran Bazyli</i>	<i>Regionalna Sekcja Nauki, Szczecin</i>
6.	Bartczak Andrzej	Politechnika Łódzka
7.	Białek – Bylka Grażyna	Politechnika Poznańska
8.	Białoskórski Jerzy	Akademia Górniczo-Hutnicza, Kraków
9.	Bielawska Renata	Akademia Wychowania Fizycznego, Kraków
10.	Biniak Stanisław	Uniwersytet Mikołaja Kopernika, Toruń
11.	Bortkiewicz Alicja	Instytut Medycyny Pracy, Łódź
12.	<i>Bożyk Piotr</i>	<i>Akademia Sztuk Pięknych, Kraków</i>
13.	Bromowicz Danuta	Uniwersytet Jagielloński, Kraków
14.	Brzezińska-Gabler Olga	Instytut Ochrony Roślin, Poznań
15.	Chrzanowska Elżbieta	Politechnika Krakowska
16.	<i>Chumiński Jędrzej</i>	<i>Akademia Ekonomiczna, Wrocław</i>
17.	<i>Cierach Marek</i>	<i>Uniwersytet Warmińsko-Mazurski, Olsztyn</i>
18.	Cimanowski Jan	Instytut Warzywnictwa i Kwaciarnictwa, Skierniewice
19.	Cisak Maria	Instytut Geodezji i Kartografii, Warszawa
20.	Czyż Janusz	Akademia Podlaska, Siedlce
21.	<i>Dąbrowski Andrzej</i>	<i>Uniwersytet Wrocławski</i>
22.	Delecka Aleksandra	Regionalna Sekcja Nauki, Szczecin
23.	Dołęga Bogusław	Politechnika Rzeszowska
24.	<i>Dopierała Tomasz</i>	<i>Akademia Medyczna, Białystok</i>
25.	<i>Drobek Leszek</i>	<i>Główny Instytut Górnictwa, Katowice</i>
26.	Drozd Jerzy	Akademia Rolnicza, Wrocław
27.	Duda Jacek	Politechnika Lubelska
28.	<i>Dudek Jerzy</i>	<i>INiG, Kraków</i>
29.	<i>Dutkiewicz Jacek</i>	<i>Instytut Medycyny Wsi, Lublin</i>
30.	Dzierżyński Andrzej	Instytut Elektrotechniki, Warszawa
31.	Fiałkowski Krzysztof	Uniwersytet Jagielloński
32.	<i>Fleszar Józef</i>	<i>Politechnika Koszalińska</i>
33.	Florkiewicz Ryszard	Instytut Energetyki, Warszawa
34.	<i>Giercuskiewicz – Bajtlik Mieczysława</i>	<i>Instytut Ochrony Środowiska, Warszawa</i>
35.	<i>Gierczak Anna</i>	<i>Akademia Medyczna i BSE GUS i PAN, Warszawa</i>
36.	Giza Irena	Instytut Ochrony Roślin, Sońnicowice
37.	Giza Tadeusz	Politechnika Śląska
38.	<i>Glińska Bogna</i>	<i>Regionalna Sekcja Nauki, Szczecin</i>
39.	Golubiewski Marek	Politechnika Łódzka
40.	Górecki Jerzy Karol	Akademia Górniczo-Hutnicza, Kraków
41.	<i>Graczyńska Ewa</i>	<i>Politechnika Opolska</i>
42.	Grząślewicz Andrzej	Akademia Pedagogiczna, Kraków
43.	Gudra Tadeusz	Politechnika Wrocławska
44.	Gutowski Marek	Instytut Fizyki PAN, Warszawa
45.	<i>Hope Ewa</i>	<i>Politechnika Gdańska</i>
46.	Jakubowska Barbara	IHAR, Radzików
47.	Janik Wojciech	Akademia Rolnicza, Poznań
48.	<i>Jankowski Stanisław</i>	<i>Akademia Medyczna, Wrocław</i>
49.	<i>Jastrzębski Andrzej</i>	<i>JUNG, Puławy</i>
50.	<i>Jeż Marian</i>	<i>Instytut Lotnictwa, Warszawa</i>
51.	<i>Kaczanowska Adela</i>	<i>„PIAP”, Warszawa</i>
52.	Kaczmarek Andrzej	Instytut Obróbki Skrawaniem, Kraków
53.	Kaczor Józef	Uniwersytet M.Curie-Skłodowskiej, Lublin
54.	Kaszkowiak Mirosława	Akademia Medyczna, Poznań
55.	<i>Kazimierzczak Marek</i>	<i>Akademia Wychowania Fizycznego, Poznań</i>
56.	<i>Klementowski Albin</i>	<i>Inst. Ekonomiki Roln. i Gospodarki Żywnościowej, Warszawa</i>
57.	<i>Kmiecik Krystyna</i>	<i>Uniwersytet Gdański</i>
58.	<i>Kobyłko Tadeusz</i>	<i>Akademia Rolnicza, Kraków</i>
59.	Kolarczyk Marian	Politechnika Śląska, Gliwice

60.	Kolenda Tadeusz	Politechnika Gdańska
61.	<i>Koniaszewska Teresa</i>	<i>Politechnika Wrocławska</i>
62.	Koszałka Leszek	Politechnika Wrocławska
63.	Kotyński Andrzej	Akademia Medyczna, Łódź
64.	Kowalik Stanisław	Politechnika Śląska, Gliwice
65.	Kruczek Halina	Politechnika Wrocławska
66.	Kryczka Jan	Politechnika Łódzka
67.	Kryś Elżbieta	Uniwersytet Łódzki
68.	Kulawska Maria	Instytut Inżynierii Chemicznej PAN, Gliwice
69.	<i>Kuna – Broniowski Marek</i>	<i>Akademia Rolnicza, Lublin</i>
70.	<i>Lankosz Monika</i>	<i>Inst. Miner. Materiałów Budowlanych, Kraków</i>
71.	Leszczyńska Elżbieta	Uniwersytet A.Mickiewicza, Poznań
72.	Leśniak Zbigniew	Akademia Pedagogiczna, Kraków
73.	Lewandowski Piotr	Akademia Górniczo-Hutnicza, Kraków
74.	Linde Bogumił	Uniwersytet Gdański
75.	Lipińska-Łuczyn Elżbieta	Regionalna Sekcja Nauki, Katowice
76.	Lipnicki Zygmunt	Uniwersytet Zielonogórski
77.	<i>Łabędź Jerzy</i>	<i>Instytut Ekspertyz Sądowych, Kraków</i>
78.	Łukasik Krystyna	Instytut Ekologii Terenów Uprzemysłowionych, Katowice
79.	Majewski Eugeniusz	Regionalna Sekcja Nauki, Szczecin
80.	Majka Małgorzata	Uniwersytet Jagielloński, Kraków
81.	Małecki Piotr	Akademia Ekonomiczna, Kraków
82.	Małyszko Ewa	Akademia Świętokrzyska, Kielce
83.	<i>Maniak Barbara</i>	<i>Akademia Rolnicza, Lublin</i>
84.	<i>Marchut Antoni</i>	<i>Instytut Technologii Nafty, Kraków</i>
85.	<i>Magrel Lech</i>	<i>Politechnika Białostocka</i>
86.	Małachowska Krystyna	SGGW, Warszawa
87.	Matuszek Krzysztof	Akademia Górniczo-Hutnicza, Kraków
88.	<i>Mikołajewicz Jarosław</i>	<i>Uniwersytet A.Mickiewicza, Poznań</i>
89.	Misterkiewicz Bogusław	Politechnika Radomska
90.	Mitko Marian	Politechnika Częstochowska
91.	Mleczek Józef	Uniwersytet Wrocławski
92.	Modzelewska-Artzt Anna	Instytut Wzornictwa Przemysłowego, Warszawa
93.	<i>Mosakowski Ryszard</i>	<i>Politechnika Gdańska</i>
94.	Mróz Ewa	Akademia Medyczna, Wrocław
95.	<i>Nizioł Bronisław</i>	<i>Instytut Fizyki Jądrowej, Kraków</i>
96.	<i>Nowak Grzegorz</i>	<i>Uniwersytet M.Curie-Skłodowskiej, Lublin</i>
97.	Nowak Władysław	Akademia Rolnicza, Wrocław
98.	Olędzki Jerzy	Politechnika Warszawska
99.	Orkisz Janusz	Politechnika Krakowska
100.	<i>Pachocki Krzysztof</i>	<i>Państwowy Zakład Higieny, Warszawa</i>
101.	Pillich Wojciech	Politechnika Śląska, Gliwice
102.	<i>Potczyńska Alicja</i>	<i>Centr. Med. Kształ. Podypl., W-wa</i>
103.	Puchowicz Dorota	Inst. Inżynierii Materiałów Włókienniczych, Łódź
104.	<i>Pynka Sławomir</i>	<i>Regionalna Sekcja Nauki, Szczecin</i>
105.	<i>Rabiega Tomasz</i>	<i>Akademia Ekonomiczna, Poznań</i>
106.	<i>Rudnik Bogdan</i>	<i>Akademia Sztuk Pięknych, Łódź</i>
107.	<i>Rudnik Ewa</i>	<i>Instytut Chemii Przemysłowej, Warszawa</i>
108.	<i>Rutkowska Marzena</i>	<i>Akademia Ekonomiczna, Wrocław</i>
109.	Ryszka Leszek	Instytut Biotechnologii Przem. Rolno Spoż., Warszawa
110.	Sapor Maria	Akademia Górniczo-Hutnicza, Kraków
111.	<i>Sawa Józef</i>	<i>Politechnika Lubelska</i>
112.	Sawicki Marek	Uniwersytet Jagielloński, Kraków
113.	Schmidt-Szałowski Krzysztof	Politechnika Warszawska
114.	Siciński Kazimierz	Centrum Elektroniki i Automatyki Górn. EMAG, Katowice
115.	Skrzypczak Andrzej	Politechnika Poznańska
116.	<i>Smirnow Andrzej</i>	<i>Politechnika Warszawska</i>
117.	Sobieszczański Janusz	Politechnika Warszawska
118.	<i>Sobolewski Włodzimierz</i>	<i>Akademia Górniczo-Hutnicza, Kraków</i>
119.	Sokołowska Róża	Politechnika Warszawska
120.	<i>Solecki Andrzej</i>	<i>Uniwersytet Wrocławski</i>

121.	Srebrny Julian	Uniwersytet Warszawski
122.	Staniek Andrzej	Główny Instytut Górnictwa, Katowice
123.	<i>Staszczak Andrzej</i>	<i>Uniwersytet M. Curie-Skłodowskiej, Lublin</i>
124.	Sułko Kazimierz	Politechnika Świętokrzyska
125.	Suświłło Małgorzata	Uniwersytet Warmińsko-Mazurski, Olsztyn
126.	Szafirowska Anna	Instytut Warzywnictwa, Skierniewice
127.	<i>Szatkowski Janusz</i>	<i>Uniwersytet M. Kopernika, Toruń</i>
128.	Szepietowski Wojciech	IGO „Poltegor”, Wrocław
129.	Szcutnicki Jerzy	Instytut Meteorologii i Gospodarki Wodnej, Warszawa
130.	Sztaudynger Jan Jacek	Uniwersytet Łódzki
131.	<i>Szymański Tadeusz</i>	<i>Politechnika Gdańska</i>
132.	<i>Szymczyk Beata</i>	<i>Instytut Zootechniki, Kraków</i>
133.	<i>Szymeczko Roman</i>	<i>Akademia Techniczno-Rolnicza, Bydgoszcz</i>
134.	<i>Śmietalo Krystyna</i>	<i>Uniwersytet Białostocki</i>
135.	<i>Tomasik Piotr</i>	<i>Akademia Rolnicza, Kraków</i>
136.	Tomaszewska Anna Monika	Instytut Meteorologii i Gospodarki Wodnej, Kraków
137.	Tomczyk Andrzej	Politechnika Rzeszowska
138.	<i>Tracz Teresa</i>	<i>Państwowe Muzeum Archeologiczne, W-wa</i>
139.	<i>Usowicz Jerzy</i>	<i>Uniwersytet M. Kopernika, Toruń</i>
140.	Wała Danuta	Politechnika Wrocławska
141.	Warsz Krystyna	Instytut Spawalnictwa, Gliwice
142.	Weiss Krzysztof	Instytut Tele- i Radiotechniczny, Warszawa
143.	Werbowski Teodor	Politechnika Śląska, Gliwice
144.	Wesołowska Maria	SGGW, Warszawa
145.	Wieczorek Teresa	Instytut Nawozów Sztucznych, Puławy
146.	Więch Maciej	Przemysłowy Instytut Elektroniki, Warszawa
147.	Wiktorowicz Krzysztof	Akademia Medyczna, Poznań
148.	Wilk Małgorzata	Instytut Leków, Warszawa
149.	<i>Winnicki Kazimierz</i>	<i>Regionalna Sekcja Nauki, Szczecin</i>
150.	<i>Wirowski Marek</i>	<i>Instytut Badawczy Leśnictwa, Warszawa</i>
151.	<i>Wistuba Henryk</i>	<i>Uniwersytet Śląski, Katowice</i>
152.	Wojtasiak Jadwiga	Akademia Rolnicza, Poznań
153.	<i>Wolna Krystyna</i>	<i>Uniwersytet Opolski</i>
154.	<i>Wronikowska Ewa</i>	<i>KUL, Lublin</i>
155.	Zajęcki Janusz	Politechnika Krakowska
156.	Zarieczna Dorota	Akademia Częstochowska
157.	Zboński Krzysztof	Uniwersytet Warszawski
158.	Zemanek Aleksander	Uniwersytet Śląski, Katowice
159.	<i>Ziółkowski Mariusz</i>	<i>Uniwersytet Warszawski</i>
160.	Żelazny Jan	Państwowy Instytut Weterynaryjny, Puławy
161.	Żółkiewicz Zdzisław	Instytut Odlewnictwa, Kraków
162.	Żurak Jerzy	Uniwersytet Łódzki
163.	<i>Żurawska Ewa</i>	<i>Uniwersytet Śląski, Katowice</i>
164.	<i>Żyżyński Jerzy</i>	<i>Uniwersytet Warszawski</i>

Lista gości na WZD KSN

Nazwisko, imię	Funkcja
Bader Teresa	Ministerstwo Edukacji Narodowej i Sportu
Nowak Maria	Posel Prawa i Sprawiedliwości
Kulpa Piotr	Ministerstwo Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej
Drewniak Dariusz	Ministerstwo Nauki i Informatyzacji
Wrona Tadeusz	Prezydent m-sta Częstochowy
Banaszkiewicz Adam	Wiceprzewodniczący Rady Miasta Częstochowy
Rembisz Marek	Dyrektor Administracyjny Politechniki Częstochowskiej
Kowalik Mirosław	Przewodniczący Zarządu Regionu Częstochowskiego NSZZ „S”
Rak Leon	Przewodniczący KZ NSZZ „S” Akademii im. Jana Długosza
Tomaszewska Ewa	Komisja Krajowa NSZZ „S”
Jackl Jerzy	Przewodniczący NSZZ „S” Wyższych Szkół Artystycznych

**HOMILIA WYGŁOSZONA NA MSZY ŚW. PODCZAS WZD KSN NSZZ „S”
w Poraju k/Częstochowy w dniu 7 listopada 2004 r.**

Umiłowani w Chrystusie Panu! Bracia i Siostry! W dzisiejszą niedzielę gromadzimy się w tej świetlicy, która na czas naszej modlitwy staje się kaplicą, w której Jezus Chrystus przychodzi na ten stół, aby nas karmić Swoim Ciałem, Krwią i Słowem Bożym.

Dzisiejsze czytania, a szczególnie List Św. Pawła zwraca nam uwagę na to, abyśmy umieli zachowywać Boże nakazy. Co do Was, mówi Św. Paweł, ufamy w Pana, że to, co nakazujemy, czynicie i będziecie czynić.

Szczególnie chodzi o przykazania i zachowywanie tych przykazań, które nazywamy przykazaniami kościelnymi, które są z mocy urzędu nauczycielskiego Kościoła jakby uzupełnieniem przykazań Bożych. I tam słyszemy słowa: „Pamiętaj, abyś dzień święty święcił”, które powiedział Bóg w pierwszym przykazaniu, a w przykazaniu kościelnym: *abyśmy w niedziele i święta nabożnie w mszy św. uczestniczyli.*

Jednocześnie Kościół streszcza w tych pięciu przykazaniach kościelnych najważniejszą naukę wiary, a więc to, abyśmy przynajmniej raz w roku przystąpili do spowiedzi sakramentalnej i przynajmniej raz w roku, w okresie Wielkanocy, w ten dzień triumfu Chrystusa nad grzechem, śmiercią i szatanem przystąpili do Stołu Pańskiego i karmili się Jego Ciałem. Bo przecież Jezus zaznaczył to wielokrotnie w Swojej Ewangelii, że *kto spożywa Ciało moje i Krew moją, ma życie wieczne, a ja go wskrzeszę ostatecznie.*

Dziś niedziela – dzień Pański. Nie możemy patrzeć na ten dzień, jak dziennikarze Radia „Zet”; dzisiaj rano, gdy o 6.00 nastawiłem radio, mówi dziennikarz tak: że to nie wiadomo, co to za dzień jest, nie wiadomo, kogo pytać, czy to jest niedziela, czy dzień wolny od pracy, czy można dłużej pospać. Dla człowieka wierzącego, dla chrześcijanina jest to największy dzień, jest to pamiętka Jego Śmierci i Zmartwychwstania, Wielkanocy, czyli triumfu nad grzechem, śmiercią i szatanem.

I dziś właśnie, mimo tego Zjazdu, gromadzimy się przy Ołtarzu Chrystusa, by oddać Bogu cześć, zgodnie z przykazaniami Bożymi i kościelnymi, ale także, by posilić nasze dusze i ciała Krwią i Ciałem Chrystusa, Eucharystią. Przeżywamy przecież rok Eucharystii i na Eucharystię musimy patrzeć w każdej mszy św. inaczej. My na nowo ją odkrywamy, bo Chrystus obecny w Eucharystii jest Bogiem żywym, tak jak słyszymy w Ewangelii. Bóg nie jest Bogiem umarłych lecz żywych. Wszyscy bowiem żyjemy dla Niego.

I stąd też udział nasz w dzisiejszej liturgii właśnie odzwierciedla te nasze pragnienia i tęsknotę człowieka za życiem wiecznym.

Jesteście ludźmi nauki, a więc rozumiecie podstawowe prawa rządzące światem, ale te prawa nadał Bóg. I dlatego jak powiedział wódz indiański Kedo, że Ziemia nie należy do człowieka, to człowiek należy do Ziemi. Jeżeli człowiek naruszy choćby jedno prawo, czyli zerwie pajęczynę, godzi we własne życie, czego jesteśmy świadkami. Dziura ozonowa i inne kataklizmy, które przyroda oddaje jakby w dwójnasób, broniąc się przed zakusami człowieka.

Stąd też potrzeba naszego spojrzenia na Boga obecnego w Eucharystii, który siebie ofiaruje do końca dziś, w sposób bezkrwawy. Raz na zawsze dokonał tego na Kalwarii w Wielki Piątek. Ale my jesteśmy uczestnikami Jego życia i każdy z nas w tej Eucharystii ma swoją drogę do zbawienia, do Nieba.

W tym roku także obchodzimy 20. rocznicę śmierci Ks. Jerzego Popiełuszki – tego, który właściwie był patronem duchowym odradzającej się „Solidarności”, ruchu robotniczego w Polsce, który dokonał tych przemian społeczno-politycznych. A jednocześnie był tym, który zło dobrem zwyciężał i głosił Chrystusa, który jest jedynym lekarstwem dla ludzkości. Nie wszyscy to rozumieją.

Przykro jest, że ci ludzie, którzy stali na czele „Solidarności”, którzy ten ruch jakby wprowadzali, którzy byli przy Chrystusie, dziś nagle się stali wolnymi myślicielami, liberałami, część z nich odeszła, część odeszła całkowicie z tego świata, więc zmarli, część choruje, ale jednocześnie musimy pamiętać, że w tym wszystkim jest Palec Boży, który nas prowadzi tu na ziemi każdego indywidualnie, a mimo to w zbiorowości, jako lud Boży, jako chrześcijan, wyznawców Chrystusa do zbawienia. Dlatego każdy z nas ma odpowiednią funkcję i zadanie do spełnienia, tu w tym życiu, konkretnie nawet w swojej rodzinie, czy w swoim miejscu pracy, uczelni, czy w innym zawodzie, ale także i w Kościele, bo Kościół – ta instytucja bosko-ludzka, w której właśnie ludzie wszystkich stanów, mądrości i wiedzy raz gromadzą się i są braćmi, a Chrystus jest naszym Panem i Królem.

Dlatego też chcemy pod przewodnictwem Ojca Świętego, naszych biskupów i kapłanów żyć w tym Kościele, znaleźć swoje miejsce, być odpowiedzialnym za dobro i piękno, które niesie Jezus, i tę wiarę, którą musimy przekazać młodemu pokoleniu, które jest zagubione, które nie ma miejsc pracy. Wiemy wszyscy, że bolączką – wszyscy to powtarzają, od rządzących, do tych najbardziej szarych ludzi – jest właśnie bezrobocie. Ale czy my robimy wszystko, aby temu bezrobociu ulżyć, by ulżyć niedoli tym ludziom, którzy nagle stracili pracę, zostali bez środków do życia? Co z tego, że Kościół organizuje akcję Caritas, pomocy, tak jak i w Częstochowie, rozdawnictwo ziemniaków na zimę, czy innych różnych produktów, czy noclegownie itp. - to wszystko jest tylko doraźną pomocą, a przecież, tak jak wszyscy dobrze wiemy, rybakowi, człowiekowi głodnemu nie wystarczy dać rybę, trzeba dać wędkę, czyli to, żeby on sam mógł zarobić i zaopatrzyć siebie i swoją rodzinę na przyszłość.

Stąd też, Encyklika Wielkiego Papieża, Leona XIII, *Rerum Novarum* już mówiła, że człowiek, ojciec rodziny powinien tak zarobić godną zapłatę za swoją pracę, żeby mógł utrzymać tę rodzinę i odłożyć sobie coś na czarną godzinę. A dziś nie starcza nawet na chleb codzienny.

I dlatego też wiele dzieci jest niedożywionych; wiele rodzin żyje na – jak to pięknie mówią w telewizji i w innych publikacjach – na granicy minimum socjalnego. Ale to minimum socjalne jest takie, że właściwie człowiek nie potrafiłby wyżyć, a za te kilkaset złotych nieraz trzeba utrzymać rodzinę składającą się z czterech, czy pięciu osób. Stąd też właśnie musimy nie tylko czynić dobro, ale także modlić się do Boga, bo On jest dawcą i sprawcą wszystkiego. My sami nic uczynić nie możemy. Wielokrotnie Jezus to powtarza: *Beze mnie nic uczynić nie możecie.* I dlatego też, silni wiarą i wsparci na dobroci ludzkiej, potrafimy we wspólnocie wiele osiągnąć. I dlatego prosimy dziś Chrystusa o tę pomoc i światły rozum, abyśmy korzystali z tych dóbr, które ma, posiada i niesie polska ziemia, polski naród. Wielu zdolnych ludzi dziś po studiach opuszcza nasz kraj i pracuje jakby wyrobniczo u sąsiadów, czy dalej za Oceanem, a przecież tutaj polska ziemia potrafi ich wyżywić i dać im pracę. Tylko musimy

do tego mądrze podejść i rozsądnie gospodarować tymi dobrami, które zostały nam przez Boga powierzone.

Dlatego też chcemy, moi drodzy, aby kierując pewnym odcinkiem życia, czy będąc podwładnym, stać na straży tego dobra, które jest wspólnym dobrem wszystkich Polaków. Niedługo, 11 listopada, będziemy przecież czcili kolejną rocznicę odzyskania niepodległości. I dlatego chcemy, aby ta wolna, niepodległa Polska, w której wkład jej wolności ma na przestrzeni ostatnich kilkudziesięciu lat również i Związek Zawodowy „Solidarność”, była właśnie tym krajem rządzonym mądrze, by ludziom, jak to się mówi, żyło się dostatnio, byśmy żyli bezpiecznie. Należy do sojuszy, te sojusze nie zawsze nam na dobre wychodzą, ale jednocześnie musimy żyć między tymi sąsiadami, jakich mamy. I dlatego trzeba, aby właśnie pokój i dobroć, którą Polacy zawsze okazywali innym narodom, była także udziałem i naszym, wspólnym, aby właśnie poprzez budowanie przyjaźni, braterstwa między narodami rzeczywiście nasz kraj był bezpieczny, a wszyst-

kim jego obywatelom żyło się dobrze i dostatnio. Jeszcze długo tak nie będzie, ale dążymy do tego, aby właśnie nasz kraj był tym, który świeci, mimo że jest nielicznym krajem, chociaż czterdziesto prawie milionowym narodem.

Ale przecież mamy świetlane postaci: Ojca Świętego Jana Pawła II – Pielgrzyma Pokoju, Oregdownika Pokoju i tego, który swoim cierpieniem daje przykład życia chrześcijańskiego; a ten krzyż, jak mówił wczoraj, Ks. Arcypasterz, nasz Abp Stanisław na naszej pielgrzymce, którą wczoraj mieliśmy na Jasnej Górze kapłanów naszej Archidiecezji, jest coraz cięższy. A jednak Ojciec Święty niesie go z godnością; uczy nas cierpliwości, cierpienia i świętości.

Chcemy Go naśladować, a także i wsparci modlitwą Kościoła dążmy ku zbawieniu, ku lepszemu jutru, które niesie Chrystus i Ewangelia. Amen.

Proboszcz Parafii w Jastrzębiu
/-/ Ksiądz Wojciech Krasowski

W „Tygodniku Solidarność” nr 47(843) z 18 listopada 2004 r. ukazała się krótka informacja prasowa dotycząca WZD KSN NSZZ „Solidarność”.
(Red.)

NIEBEZPIECZNE REGULACJE

Alarmujący spadek nakładów finansowych na naukę.

Walne Zebranie Delegatów Krajowej Sekcji Nauki NSZZ „Solidarność” miało miejsce w Poraju koło Częstochowy. W pierwszym dniu obrad obecni byli Goście zebrania: Prezydent Miasta Częstochowy Tadeusz Wrona, Wiceprzewodniczący Rady Miasta Częstochowy Adam Banaszekiewicz, członek Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność” Ewa Tomaszewska, Poseł Maria Nowak. MENiS (*Ministerstwo Edukacji Nauki i Sportu*) reprezentowała Dyrektorka Departamentu Teresa Bader, MGPIPS (*Ministerstwo Gospodarki Pracy i Polityki Społecznej*) Piotr Kulpa, MNiI (*Ministerstwo Nauki i Informatyzacji*) Dariusz Drewniak. Obecni byli również: Przewodniczący Zarządu Regionu Częstochowskiego NSZZ „S” Mirosław Kowalik, Przewodniczący KZ NSZZ „S” Akademii im. Jana Długosza Leon Rak, Przewodniczący NSZZ „S” Szkół Wyższych Artystycznych, Dyrektor Administracyjny Politechniki Częstochowskiej Marek Rembisz.

Po czynnościach proceduralnych wystąpił Przewodniczący KSN NSZZ „Solidarność” Janusz Sobieszczański. Naświetlił problemy, przed jakimi stoi obecnie Sekcja. Wśród nich, na pierwszym miejscu są prace nad nowym prawem regulującym funkcjonowanie szkolnictwa wyższego w Polsce. W Komisji Sejmowej ds. Nauki i Młodzieży rozpatrywane są aktualnie dwa projekty nowej ustawy o szkolnictwie wyższym. J. Sobieszczański z naciskiem wskazał, jak niebezpieczna dla samorządności i wolności akademickich jest regulacja w Projekcie Prezydenckim polegająca na ustaleniu zatrudniania nauczycieli akademickich na kontrakty terminowe jako zasady powszechnej, pozostawiając możliwości mianowania na czas nieokreślony dla nielicznej grupy nauczycieli. Również bardzo niebezpiecznym dla prawidłowego rozwoju kadry naukowej jest pozostawienie dotychczasowego mechanizmu awansu w tzw. karierze akademickiej, jaki znajdujemy w tym projekcie.

Przewodniczący stwierdził następnie, że rozwiązanie wymaga także kwestia opłat za studia oraz kształtowanie zasad wynagradzania pracowników wyższych uczelni. W szczególności dotyczy to ustalania siatki płac. Wypracowanie Ponadzakładowego Układu Zbiorowego Pracy dla wyższych uczelni to kolejny problem. Alarmujący jest systematyczny spadek nakładów finansowych na naukę: 0,3 % PKB. Rozważania wymaga pytanie: jakie zadania stoją przed KSN wobec przystąpienia Polski do Unii Europejskiej? Koniecznością jest zintensyfikowanie naszych działań na rzecz pozyskiwania nowych członków Związku, jak również refleksja nad strategią działalności KSN w NSZZ „Solidarność”.

W dalszym ciągu obrad zabierali głos zaproszeni goście. Na pytania, jakie delegaci do nich kierowali odpowiadali w skrócie. Jednakże odpowiedzi bardziej wyczerpujących zobowiązali się udzielić w najbliższym czasie na piśmie.

W drugim dniu obrad miała miejsce praca w grupach tematycznych. Po obradach w grupach zebrani przyjęli uchwały i stanowiska zjazdowe.

M.W.

INFORMACJA O POSIEDZENIU RADY KSN NSZZ „S”

w dniu 16.10.2004 r.

W zebraniu uczestniczyło, według listy obecności, 25 członków Rady, 1 członek Komisji Rewizyjnej oraz 10 zaproszonych gości.

Porządek obrad przewidywał:

1. Informacje Przewodniczącego,
2. Stan aktualny prac nad ustawą „Prawo o szkolnictwie wyższym”,
3. Przygotowania do Walnego Zebrania Delegatów KSN NSZZ „Solidarność”,
4. Przyjęcie preliminarza budżetowego na 2004 r.,
5. Sprawy bieżące,
6. Sprawy wniesione i wolne wnioski.

Zebranie otworzył kol. J. Sobieszczański. Zaproponował uczczenie minutą ciszy naszych zmarłych kolegów: Edwarda Krauzego - przewodniczącego Komisji Interwencyjnej KSN oraz Milana Vachuli – V-Przewodniczącego Nauczycielskiego Związku Zawodowego ze Słowacji. Po uczczeniu zmarłych minutą ciszy kol. J. Sobieszczański zaproponował zmianę w punkcie 4 programu. Zamiast przyjęcia preliminarza na rok 2004 - rozliczenie budżetu KSN za rok 2003.

Ad p. 1. Komisja Senacka Nauki i Edukacji zorganizowała w lipcu br. seminarium poświęcone omówieniu kierunków zmian proponowanych w projektach ustawy „Prawo o szkolnictwie wyższym”. Ze strony KSN w seminarium uczestniczyli: Jerzy Olędzki, Krzysztof Schmidt-Szałowski i Janusz Sobieszczański. Prezentowano poglądy przemawiające za projektem prezydenckim i za poselskim. Były także wystąpienia krytycznie odnoszące się do obu projektów. Od sierpnia br. trwają prace Nadzwyczajnej Komisji Sejmowej do rozpatrzenia projektów ustawy.

W dniach 22-26 lipca br. w Porto Alegre odbył się Światowy Kongres EI. Zostały wybrane nowe władze EI. Prezydentem został wybrany Thulas Nxesi z Afryki Południowej, a sekretarzem Generalnym ponownie Ferdinand Van Leuwen. W skład Rady Światowej z państw Europy Środkowej i Wschodniej weszli: Ewa Maria Stange z Niemiec i Branimir Štruklj ze Słowenii. Ważnym wydarzeniem było zaakceptowanie przez Kongres EI połączenia światowego ruchu związkowego sfery edukacji EI i WTC. Podjęto wiele uchwał, w tym istotnych dla pracowników szkolnictwa wyższego.

We wrześniu w Budapeszcie odbyła się narada przedstawicieli nauczycielskich związków zawodowych państw Europy Środkowej i Wschodniej. Zwiększyła się liczba uczestników władz EI z około 30 do 70 osób. W związku z tym mają zmienić się zasady finansowania spotkań. Zmianie uległa reguła tych spotkań. Pierwotnie była to własna inicjatywa związków zawodowych z tych krajów i miała na celu analizę specyficznej sytuacji w tym regionie. Obecnie spotkania te przekształciły się w konferencję objętą patronatem EI.

W życie wszedł III etap poprawy wynagrodzeń pracowników państwowego szkolnictwa wyższego. Etap ten zamyka system wysokich podwyżek wprowadzonych przez ustawę z 2001 roku. Negocjacje w sprawie

PUZP pracowników szkolnictwa wyższego zostały wstrzymane. Władze wyraźnie grają na zwłokę.

Polskie Lobby Przemysłowe im. E. Kwiatkowskiego wystąpiło z inicjatywą uformowania frontu na rzecz poprawy sytuacji nauki w Polsce. Zgłosiliśmy akces do współdziałania.

Pani Urszula Rychlewska nadesłała książkę *Wspomnienie o Jacku Rychlewskim*. Dla wszystkich zainteresowanych książka ta będzie dostępna w bibliotece KSN.

Kol. K. Siciński poinformował, że został włączony do zespołu zajmującego się Rozwojem Zasobów Ludzkich Sektorowego Programu Operacyjnego zarządzającego w części polskiej funduszem europejskim.

Kol. L. Koszałka prosił o wyjaśnienie, co to jest Polskie Lobby Przemysłowe im. E. Kwiatkowskiego. Kol. J. Sobieszczański wyjaśnił, że od lat utrzymujemy wzajemne kontakty. Ocena sytuacji i problemów polskiej gospodarki prezentowana przez Lobby jest najczęściej zgodna z kierunkiem naszej działalności. W biuletynie „Wiadomości KSN” wielokrotnie publikowaliśmy analizy opracowane przez Lobby.

Ad p. 2. Nadzwyczajna Podkomisja Sejmowa do rozpatrzenia projektów ustawy „Prawo o szkolnictwie wyższym” przyjęła jako wiodący projekt prezydencki. Sprawa modelu kariery naukowej została odłożona do rozstrzygnięcia w terminie późniejszym. Również nie rozstrzygnięto sprawy zatrudniania pracowników uczelni. Działania podkomisji idą sprawnie, rozpatrzono już wszystkie artykuły projektu. Pozostaje nierozstrzygnięta sprawa kariery naukowej i zatrudnienia. W większości przypadków podkomisja przyjęła rozwiązania z projektu prezydenckiego. Sytuacja jest poważna. Wprawdzie zmienił się sposób myślenia członków komisji, ale nie zmienił się sposób głosowania. Dla nas najważniejsze pozostają sprawy kariery zawodowej i sposoby zatrudniania pracowników na uczelniach. Musimy zdecydowanie bronić tych spraw. Jest propozycja, aby zwrócić się do Komisji Zakładowych NSZZ „Solidarność” o przygotowanie i wysłanie listów protestacyjnych do Komisji Sejmowej. Zwróciliśmy się do innych związków zawodowych, które bardzo aktywnie popierają nasz projekt w tym zakresie. Zostało opracowane wspólne stanowisko trzech związków zawodowych w sprawie projektu ustawy. Dokument ten został podpisany przez przedstawicieli ZNP, Federacji ZNP i KSN NSZZ „Solidarność”. Jest propozycja, aby zbierać podpisy pod tym wspólnym stanowiskiem wśród pracowników uczelni. Kol. J. Olędzki poinformował, że wczoraj otrzymał nagrania z wszystkich posiedzeń podkomisji. Najistotniejsze sprawy poruszane na posiedzeniach podkomisji będą zamieszczone w „Wiadomościach KSN”. Jest silne zderzenie poglądów zawartych w projekcie prezydenckim i naszym. Dyskusja nie jest pozbawiona chwytów demagogicznych. Kol. P. Lewandowski poinformował, że w przyszłym tygodniu mają być przygotowane materiały do podjęcia dyskusji na temat habilitacji. Powinna zostać wywarta presja na Sejm przez wysy-

łanie jak największej liczby listów w tej sprawie. Powinniśmy uzyskać informacje, gdzie w Europie konferencja rektorów jest zbiorowym pracodawcą dla pracowników uczelni (naszym zdaniem powinien to być minister edukacji). Projekt prezydencki uwzględnia w ustawie tylko doktorantów z uczelni, a pozostali pozostają poza ustawą. Kol. J. Sobieszczański zaproponował, aby listy z poparciem naszego projektu z podpisami kierować do przewodniczącego Komisji Sejmowej, a kopie przekazywać do KSN. Kol. W. Pillich dodał, aby w listach poruszyć sprawy wszystkich istotnych wątków naszego projektu. Trzeba podkreślić równość traktowania wszystkich wykładowców na uczelniach i porównać nasz projekt z sytuacją szkolnictwa wyższego na Zachodzie oraz zgodnością z procesem bolońskim. Kol. J. Sobieszczański zwrócił uwagę, że bardzo ważnym jest określenie warunków zatrudniania pracowników na uczelniach. Zgodnie z projektem prezydenckim status pracowników mianowanych miała być tylko wyselekcjonowana niewielka grupa. Kol. J. Srebrny poinformował, że w „Tygodniku Solidarność” był artykuł na ten temat, w którym niektóre sformułowania były niezbyt zřeczne, ale wynika z niego, że najważniejsze nie są problemy habilitacji, a problem prywatyzacji wyższych uczelni i przejścia ich na własność przez rektorów. Należy dążyć do zachowania dotychczasowej ustawy. W proponowanej ustawie jest tyle niechlujstwa legislacyjnego, że może ona spowodować nieodwracalne szkody na uczelniach. Może korzystniej byłoby doprowadzić do całkowitego odrzucenia projektu prezydenckiego. Kol. J. Sobieszczański zwrócił uwagę, że w prasie codziennej są nieprawdziwe informacje. Nie jesteśmy w stanie zablokować zatwierdzenia ustawy przez Sejm. Możemy pilnować tylko, aby szkody z jej wprowadzenia były jak najmniejsze. Kol. W. Janik zauważył, że należy porównywać propozycje ustawowe z dotychczasową ustawą wraz z jej kolejnymi nowelizacjami. Proponowane zmiany są w większości niekorzystne. Dla Platformy Obywatelskiej projekt jest korzystny, zwłaszcza tam, gdzie zmniejsza się odpowiedzialność państwa za poziom nauki i zmniejsza koszty ponoszone przez państwo. Trzeba się liczyć z tym, że PO poprze projekt prezydencki. Kol. J. Olędzki poinformował, że w Komisji Sejmowej można zauważyć manipulowanie danymi. Do Podkomisji trafiają dane niepełne i często świadomie zafałszowane. Kol. W. Janik zwrócił uwagę na to, że w projekcie jest wiele sprzeczności, które są bardzo niebezpieczne dla uczelni. Większość opinii korzystnych dla naszego projektu nie jest zamieszczana na stronie internetowej Sejmu. Kol. R. Mosakowski stwierdził, że posłowie mają na ogół na temat kariery akademickiej ukształtowane poglądy i na ich zmianę może tylko wpłynąć jakaś opinia znaczącego gremium krajowego lub zagranicznego, poparta informacją na temat sytuacji w tej sprawie w krajach Europy Zachodniej. Można na przykład zaprosić przewodniczącego Komisji Nauki z Niemiec, gdzie systematycznie odchodzi się od habilitacji. W szkolnictwie wyższym porozumienia zbiorowe są zawierane pomiędzy rządem, a związkami zawodowy-

mi. Stowarzyszenia rektorów są organizacjami prywatnymi, które mają tylko zadania opiniotwórcze, natomiast nie mają żadnych uprawnień prawodawczych. Są to ciała doradcze ministra nauki. Kol. Z. Trzaska-Durski stwierdził, że Komisje Zakładowe toczą walkę na papierze. Wysyła się rezolucje, protesty i inne pisma, ale okazuje się, że ich nikt nie czyta. Komisja Zakładowa Politechniki Warszawskiej wysyłała pisma do wielu klubów poselskich i Prezydium Sejmu. Dostali nawet pisma z podziękowaniem, ale nic się nie zmieniło, merytorycznie nikt nie ustosunkował się do zgłaszanych postulatów. Konieczna jest współpraca z ZNP. Nawiązaliśmy taką współpracę i zaczyna ona przynosić pozytywne skutki. Dzięki jednolitemu frontowi udało się załatwić wiele spraw. Po podpisaniu wspólnego oświadczenia KSN i ZNP zdecydowano, że będą zbierane pod nim podpisy. Pomimo szerokiej informacji pracowników o szkodliwości proponowanej ustawy pracownicy nie są tym zainteresowani. Trzeba pisać pisma, ale aby potrząsnąć Sejmem, w momencie, kiedy będzie dochodzić do rozstrzygnięcia spraw, należy rozważyć możliwość strajku ostrzegawczego na uczelniach. Przy odpowiednim nagłośnieniu może to odnieść pożądany skutek. Kol. R. Bielawska potwierdziła, że pracownicy uczelni bardzo mało wiedzą o projektach ustaw, a już o zagrożeniach wynikających z projektu prezydenckiego nie mają pojęcia. Kol. J. Kaczor szauważył, że została zaniedbana sprawa studentów. Studenci zostali zwabieni do akceptacji projektu prezydenckiego przez dodatki finansowe. Studenci stanowią ważny czynnik w senatach uczelni. Trzeba do naszych rozmów włączyć przedstawicieli środowisk studenckich. Trzeba koniecznie nawiązać z nimi kontakt. To samo dotyczy doktorantów. Kol. P. Lewandowski poinformował, że na posiedzeniach podkomisji mieliśmy kontakt z przedstawicielami Parlamentu Studenckiego. Do naszego projektu wydali oni rzeczową opinię. Ich wnioski i poprawki do projektu prezydenckiego zostały wszystkie odrzucone. Trzeba do rozmów włączyć samorządy uczelniane. Doktoranci zostali podkupieni przez obiecanie w ustawie prezydenckiej traktowanie ich w niektórych działaniach na równi z pracownikami uczelni, natomiast nie jest wyjaśnione czy będą oni dostawali wynagrodzenie za dydaktykę. Kol. J. Sobieszczański poinformował o kontaktach KSN z NZS. Ostatnie spotkanie w sprawie ustawy odbyło się około rok temu. Z doktorantami nawiązano kontakt, ale nie ustalono jeszcze terminu spotkania. Na posiedzeniu komisji nie załatwiono sprawy zatrudnienia doktorantów. Sprawa była poruszana, ale bez żadnych ustaleń. Dla doktorantów to jest temat do przemyślenia. Uwagę dotyczącą prywatyzacji uczelni państwowych prof. J. Woźnicki skwitował stwierdzeniem, że to jest problem tworzony przez kol. J. Sobieszczańskiego. Zbieranie podpisów jest ważne. Powinno ich być jak najwięcej, ale niezależnie od tego ile ich będzie, będzie to sygnał, że społeczność uczelni jest przeciwna projektowi prezydenckiemu.

Ad p. 4. Rozliczenie wydatków KSN za 2003 rok. Temat ten nie został zakończony na poprzednim posiedze-

niu Rady ponieważ brakowało ostatecznej opinii Komisji Rewizyjnej. Opinię przedstawiła Przewodnicząca Komisji Rewizyjnej kol. E. Kryś. Komisja Rewizyjna w dniu 14.09.2004 r. dokonała oceny rozliczenia finansów KSN za rok 2003. Komisja stwierdziła, że dokumentacja rozliczeniowa jest prawidłowa i wnioskuje o udzielenie absolutorium Prezydium KSN. Pani J. Wojtasiak – członek Komisji Rewizyjnej nie podpisała protokołu komisji i zgłosiła zdanie odrębne. Zastrzeżenie pani J. Wojtasiak dotyczyło bezprawnego, jej zdaniem, wypłacenia nagrody jubileuszowej dla kol. E. Krauzego. Na posiedzeniu w dniu 27.03.2004 r. Komisja Rewizyjna zajmowała się tą sprawą i stwierdziła, posilując się opinią prawnika, że nie ma podstaw do żądania zwrotu wypłaconej kol. E. Krauzemu nagrody jubileuszowej. Kol. E. Kryś odczytała treść zdania odrębnego kol. J. Wojtasiak. Kol. J. Sobieszczański stwierdził, że w zdaniu odrębnym kol. J. Wojtasiak jest kilka informacji nieprawdziwych. Pierwsza to to, że kol. E. Krauze był zatrudniony na stanowisku z wyboru, bo był zatrudniony jako pracownik merytoryczny na etacie. Zatrudnianie pracowników etatowych w KSN jest w gestii przewodniczącego z upoważnienia Sekretariatu Nauki i Oświaty Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność”. Wypłata nagrody jubileuszowej była zgodna z wcześniejszymi ustaleniami, aby pracownik przechodzący na etat KSN z dotychczasowego miejsca pracy (oddelegowany) nie miał warunków zatrudnienia gorszych niż w dotychczasowym miejscu pracy. Przy zatrudnianiu kol. E. Krauzego w KSN zostało podpisane porozumienie ustalające ciągłość zatrudnienia, a więc również zobowiązanie do wypłacenia przez KSN nagrody jubileuszowej. Kol. W. Janik stwierdził, że skoro zostało odczytane zdanie odrębne kol. J. Wojtasiak, to dalsza dyskusja na ten temat jest bezprzedmiotowa. Kol. K. Andrzejewska wyjaśniła, że jej notatka została sporządzona po zapoznaniu się z opinią prawną pani Alicji Paplińskiej. Zgłosiła w niej zastrzeżenia zarówno co do podstawy prawnej wypłaty nagrody, jak również co do kompetencji pani A. Paplińskiej. Kol. J. Srebrny stwierdził, że KSN nie ma osobowości prawnej i wynagrodzenia powinny być ustalane przez Komisję Krajową. Kol. J. Sobieszczański ponownie wyjaśnił, że został upoważniony przez przewodniczącego Sekretariatu Nauki i Oświaty Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność” do ustalania warunków zatrudnienia pracowników etatowych KSN. Po zamknięciu dyskusji przeprowadzono głosowanie nad przyjęciem rozliczenia budżetu KSN za 2003 rok. Za przyjęciem rozliczenia głosowało 17 osób, przeciwna była 1 osoba, 3 osoby wstrzymały się od głosu.

Ad p. 3. Przygotowanie do Walnego Zebrania Delegatów KSN NSZZ „S”. Kol. K. Weiss przedstawił aktualny stan przygotowań do WZD KSN NSZZ „S”. Wszystkie najważniejsze sprawy zostały już załatwione, zaproszenia i zawiadomienia zostały już wysłane lub są w trakcie wysyłania. Pozostały jeszcze do ustalenia drobne sprawy, takie jak ustalenie szczegółowego programu, menu, plakaty itp. W tym celu członkowie komitetu

organizacyjnego mają pojechać do Poraja w następnym tygodniu. Kol. J. Sobieszczański poinformował, że zgodnie z założeniami tematyka zebrania ma dotyczyć przyszłości KSN. Dlatego sprawozdania poszczególnych komisji, skarbnika i sekretarza nie będą odczytywane na zebraniu, a będą tylko umieszczone w materiałach zjazdowych. Zaproszono wielu gości, którzy będą zabierać głos podczas pierwszej sesji. W pierwszym dniu po południu przewidziano obrady w grupach roboczych. Głównym zadaniem jest problematyka pozyskiwania nowych członków związku. Kol. B. Szczerba reprezentująca komitet organizacyjny z ramienia Politechniki Częstochowskiej podała swój numer telefonu komórkowego dla kontaktów w przypadku trudności z dojazdem do ośrodka w Poraju.

Ad p. 5. W ramach spraw bieżących kol. J. Sobieszczański poruszył sprawę kontynuacji prac Komisji Interwencyjnej po śmierci kol. E. Krauzego. Reprezentowanie przed sądami członków związku przejęła kol. A. Paplińska. Kol. J. Sobieszczański zaproponował powierzenie kol. A. Paplińskiej stanowiska p.o. przewodniczącego Komisji Interwencyjnej do czasu zatwierdzenia tej propozycji przez WZD KSN NSZZ „S”. Ponieważ zgłoszono zastrzeżenie, czy osoba spoza Rady może pełnić funkcję w Prezydium Rady, przeprowadzono napróżd głosowanie czy przeprowadzić głosowanie nad powierzeniem kol. A. Paplińskiej funkcji p.o. przewodniczącego Komisji Interwencyjnej. Za przeprowadzeniem głosowania głosowało 12 osób, przeciw były 2, a wstrzymało się 8 osób. Ponieważ głosowanie dotyczyło spraw personalnych zarządzono głosowanie tajne. Po głosowaniu podjęto dyskusję na temat realizacji podwyżek płac w uczelniach. Kol. P. Lewandowski stwierdził, że w niektórych uczelniach do chwili obecnej podwyżki nie zostały zrealizowane, między innymi w Zielonej Górze. Również kol. J. Srebrny stwierdził, że nagminne jest niewypłacanie podwyżek pracownikom. Poruszono również sprawę uznania habilitacji uzyskanej na Węgrzech. Sprawa była już w Komisji Interwencyjnej i śp. kol. E. Krauze stwierdził, że sprawa nie rokuje możliwości wygrania w polskim sądzie. Kol. J. Sobieszczański zwrócił się z zapytaniem, czy jest członek Rady, który podjąłby się rozpoznania tej sprawy. Kol. K. Andrzejewska zobowiązała się do zajęcia się tą sprawą.

Komisja skrutacyjna w składzie: T. Kołęda, E. Kryś, M. Sawicki ogłosiła wynik głosowania. Za powierzeniem kol. A. Paplińskiej funkcji p.o. przewodniczącego Komisji Interwencyjnej głosowało 10 osób, przeciw było 11 osób. Rada nie zaakceptowała propozycji.

Ad p. 6. W ramach wolnych wniosków relacje z wdrażania podwyżek na poszczególnych uczelniach złożyli kol. M. Suświłło z Uniwersytetu Warmińsko-Mazurskiego, kol. W. Janik z Akademii Rolniczej w Poznaniu, kol. J. Srebrny z Uniwersytetu Warszawskiego i kol. J. Kaczor z Uniwersytetu im.M.Curie-Skłodowskiej z Lublina. Na tym zebranie zakończono.

Krzysztof Weiss

PRAWO O SZKOLNICTWIE WYŻSZYM

O sejmowych dyskusjach nad prawem o szkolnictwie wyższym, czyli o polskiej wieży Babel

Zakończyły się prace sejmowej Podkomisji nadzwyczajnej do rozpatrzenia przedstawionego przez Prezydenta RP projektu ustawy - Prawo o szkolnictwie wyższym (druk nr 2720) oraz poselskiego projektu ustawy - Prawo o szkolnictwie wyższym (druk nr 2931). Rezultatem pracy Podkomisji jest projekt ustawy, który będzie teraz rozpatrzony przez Komisję Edukacji, Nauki i Młodzieży i przyjęty w postaci nadającej się do przedstawienia pod głosowanie całej Izby.

Przegląd przyjętych rozwiązań pozwala na wyciągnięcie kilku wniosków. Nikt jednak nie jest władny zwolnić szanownych Czytelników niniejszego tekstu od samodzielnej pracy nad tekstem powszechnie dostępnym w sejmowej witrynie internetowej: www.sejm.gov.pl Proponuję jednak najpierw przyjrzeć się podstawowym tezom projektu prezydenckiego, które wreszcie jasno się zarysowały. Oto one:

1. Należy szkołom wyższym w Polsce nadać fasadę europejską, „szczegóły” dopracuje się w latach następnych.
2. Należy zdecydowanie poluzować tzw. stabilizację w zawodzie nauczycieli akademickich i zmierzać w stronę zatrudniania na kontrakty.
3. Należy utrwalić na stałe funkcjonowanie zasady odpłatności w uczelniach publicznych poprzez wprowadzenie podziału na studia stacjonarne - nieodpłatne i studia niestacjonarne - odpłatne. Liczba studentów „stacjonarnych” nie może być mniejsza od liczby studentów „niestacjonarnych”.
4. Należy wzmocnić pozycję doktorantów w organach kolegialnych i w uczelni.
5. Należy zapobiec pladze wieloletowości w szkolnictwie wyższym poprzez wprowadzenie ostrych ograniczeń.
6. Należy utrzymać „nalepkową” formułę definiującą czas pracy nauczyciela akademickiego jako określony zakres jego obowiązków dydaktycznych, naukowych i organizacyjnych. Podobnie jak dotychczas należy doprecyzować tylko czas „dydaktyczny”.
7. Należy zmniejszyć „ile tylko się da” możliwość realnego oddziaływania ministra właściwego do spraw szkolnictwa wyższego na szkoły wyższe, m.in. poprzez powierzenie roli strony w negocjowaniu ponadzakładowych układów zbiorowych konferencjom rektorów.

Każda z tych tez wielokrotnie pojawiała się w wypowiedziach uzasadniających przyjęte regulacje. Każda z nich ma za sobą ciężar racji, z którymi częściowo można by się nawet zgodzić. Mimo to, moje subiektywne odczucie jest takie, że posłowie przygotowali kolejnego „gniota” legislacyjnego, który jeśli zostanie dociągnięty do finału, na długie lata przekreśli możliwość autentycznej odnowy polskiego systemu szkolnictwa wyższego. Skąd ta ponura konstatacja? No cóż, nie można bezkarnie manipulować systemem, naruszając zasadę wewnętrznego uporządkowania w tym jego obszarze, który jest ową podwodną częścią góry lodowej z takimi „fragmentami” jak stosunki międzyludzkie, normy grupowe, konflikty, podległości i powiązania w funkcjonowaniu wewnątrzuczelnianej demokracji. Tu już od dawna padały, początkowo nieśmiało, ale w ostatnich latach coraz głośniej i wyraźniej, hasła postulujące zmianę modelu kariery akademickiej, jako podstawy wszelkiej odnowy w środowiskach uczelnianych. Te hasła i idące za nimi konkretne postulaty nie znalazły jednak przełożenia na wyniki głosowań w Podkomisji.

Zapowiadana debata na temat modelu kariery wypadła niezwykle słabo. Stanowisko obrońców utrzymania „status quo” sprowadzało się bądź do stwierdzenia typu „ja autorytet uważam, że tak jak jest, jest dobrze” bądź do znanego „jeszcze poczekajmy, jeszcze się nie spieszymy ...” Ze stanowiskiem zwolenników zdecydowanej zmiany nikt nie polemizował. Mimo, że wszyscy mówili po polsku, ktoś z zewnątrz mógłby odnieść wrażenie, że co najmniej dwa różne języki były w użyciu. Ponieważ „spisane będą czyny i rozmowy” wkrótce opublikujemy stenogram tej debaty. Tymczasem zaś coraz bliższą prawdy wydaje się rada jednego z uczestników debaty internetowej poświęconej karierze naukowej w Polsce:

Młodzi!!! Nie słuchajcie tych bredni, wyjeżdżajcie! Polska nauka to zabetonowany skansen, a rządząca nim grzybnia nie dopuści do jakichkolwiek zmian jeszcze przez kilkadziesiąt lat. Unia tu nic nie pomoże.

Czy jest jeszcze szansa na odważne zmiany? Uważam, że jest. Zmiany przyjść muszą szybko, bo cały polski system nauki i szkolnictwa wyższego w swej organizacji stoi o krok od granicy śmieszności, za którą zaraz jest granica rozpadu. Za Stefanem Kisielewskim można by tu powtórzyć: zgadnij dłaczego, Koteczku?

wyższym". Załączamy dwa z nich, a mianowicie *Szkół Wyższych Krakowa i Rzeszowa*.
(Red.)

**NSZZ „Solidarność”
Wyższych Uczelni Krakowa**

Kraków, październik 2004 r.

List otwarty do Pana Posła Ryszarda Hayna
Przewodniczącego Sejmowej Komisji Edukacji,
Nauki i Młodzieży w sprawie prac
nad ustawą „Prawo o Szkolnictwie Wyższym”

Gorąco apelujemy do Pana Posła i całej Komisji o uwzględnienie w pracach nad ustawą zapisów zawartych w projekcie poselskim skierowanym do Komisji.

W szczególności należy włączyć do ustawy nowy, przystający do europejskiego, „model kariery naukowej” poprzez likwidację procedury habilitacyjnej, przy równoczesnym wzmocnieniu kryteriów wymaganych w przewodzie doktorskim. Takie rozwiązanie jest konieczne dla przyspieszenia kariery młodych, zdolnych pracowników nauki - dla likwidacji luki pokoleniowej w gronie nauczycieli akademickich.

Zdecydowanie wnosimy o pozostawienie mianowania jako podstawowej formy zatrudnienia nauczycieli akademickich. Jedna formuła zatrudnienia wszystkich nauczycieli akademickich jest czynnikiem integrującym środowisko. Mianowanie pozostaje podstawową formą zatrudnienia w polskiej oświacie, dominuje również w szkołach wyższych większości krajów Unii Europejskiej.

W załączeniu podpisy 104 sygnatariuszy *Listu otwartego* do Pana Przewodniczącego

Rzeszów, 07.10.2004 r.

Szanowny Pan

Poseł Ryszard Hayn

Przewodniczący Sejmowej Komisji Edukacji,

Nauki i Młodzieży

W związku z prowadzonymi pracami nad Projektem Ustawy o Szkolnictwie Wyższym uważamy, że koniecznym dla ratowania Polskiej Nauki jest wprowadzenie zmian ustawowych dotyczących modelu kariery akademickiej - nadszedł czas odejścia od habilitacji jako warunku dalszego rozwoju naukowego. Jest to jedyna szansa na utrzymanie młodych pracowników nauki w placówkach naszego kraju. Już dzisiaj młody pracownik naukowy z tytułem doktora, z dużym potencjałem intelektualnym, rezygnuje z pracy w polskich placówkach naukowych, z dnia na dzień powiększa się luka pokoleniowa. Uważamy również, że podstawową formą zatrudnienia nauczyciela akademickiego powinno być mianowanie. Skłaniamy się zatem za rozwiązaniami dotyczącymi tych kwestii, zawartymi w projekcie poselskim.

W załączeniu 35 podpisów

STANOWISKA DOTYCZĄCE UKRAINY

Poniżej przedstawiamy stanowiska Rady Sekretariatu Nauki i Oświaty NSZZ „Solidarność” w Gdańsku i Krajowej Sekcji Nauki NSZZ „Solidarność” oraz KZ NSZZ „Solidarność” SGGW, dotyczące Ukrainy.

Gdańsk, 27.11.2004 r.

Szanowny Pan Voldodymye Fundovnyi
Prezydent Wolnego Związku Zawodowego
Edukacji i Nauki, VPONU, 65 Vel. Vasylkiewska,
03150 Kyiv, Ukraina

DRODZY PRZYJACIELE,

Z ogromnym podziwem i nadzieją, wraz z całą Polską, obserwujemy i przeżywamy najnowsze wydarzenia w waszym kraju. Odbieramy je jako przebudzenie się narodu ukraińskiego do wolności.

Całym sercem jesteśmy z wami w waszej walce, w walce narodu ukraińskiego, o prawdę, godność, demokrację i sprawiedliwość.

Wierzmy, że nie zabraknie wam ani determinacji ani solidarności i że zwyciężycie na drodze rosnącej w siłę pokojowej rewolucji – tak jak zwyciężyła „Solidarność” w Polsce w 1980 r. – a wasz kraj dołączy do wolnych narodów Europy.

Życzymy Wam i całej Ukrainie zwycięstwa.
Jesteśmy z Wami

Przewodniczący Sekretariatu Nauki i Oświaty
NSZZ „Solidarność”
/-/ Stefan Kubowicz

Przewodniczący Krajowej Sekcji Nauki
NSZZ „Solidarność”
/-/ Janusz Sobieszczęński

Komisja Zakładowa NSZZ „Solidarność” Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie w poczuciu solidarności z Narodem Ukraińskim zajmuje następujące Stanowisko przekazane Panu Voldodymye Fundovnyi:

Prezydent Wolnego Związku Zawodowego
Edukacji i Nauki, VPONU
65 Vel. Vasylkiewska, 03150 Kyiv, Ukraina

STANOWISKO

Prezydium Komisji Zakładowej NSZZ „Solidarność” SGGW

w sprawie walki Narodu Ukraińskiego o demokrację

Niezależny Samorządny Związek Zawodowy „Solidarność” Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego z podziwem obserwuje ofiarą, wytrwałą, pokojową walkę Narodu Ukraińskiego o prawdę, wolność, sprawiedliwość i demokrację.

Te wartości są nam bardzo bliskie. Ceniemy je tym bardziej, iż w naszej Ojczyźnie zostały wywalczone w długim, trudnym zmaganiu; okupione krwią poległych oraz męczeństwem wielu; w tym kapelana „Solidarności” księdza Jerzego Popiełuszki.

Życzymy Narodowi Ukraińskiemu zwycięstwa – dobrego rozwiązania tej trudnej sytuacji politycznej.

Życzymy wszystkim Ukraińcom pokoju i pomyślności tak w życiu społecznym, jak i osobistym.

Przewodnicząca KZ NSZZ
„Solidarność” SGGW
Maria Wesołowska

SPOTKANIE ZWIĄZKOWCÓW W OLSZTYNIE

Uniwersyteckie Forum Związkowe przedstawicieli komisji uniwersyteckich NSZZ „Solidarność” skupiło przedstawicieli siedmiu uniwersytetów (UJ, UŁ, UŚ, USzcz., UG, UMCS, UWM), a główną ideą spotkania było stworzenie wspólnego forum dyskusyjnego. Zaproponowano wymianę doświadczeń na tematy interesujące społeczność akademicką uniwersytetów, z którymi na co dzień spotykają się komisje zakładowe uczelni. Miejscem spotkania był Uniwersytet Warmińsko-Mazurski w Olsztynie, który właśnie uroczyście obchodził piątą rocznicę utworzenia Uczelni. Forum odbywało się równoległe z posiedzeniem KRASP.

Uniwersytety w obecnie kształtujących się warunkach społecznych podlegają różnorodnym przemianom i wymagają dostosowania działań Związku. Goszcząca związkowców uczelnia powstała pięć lat temu na bazie trzech uczelni: Akademii Rolniczo-Technicznej, Wyższej Szkoły Pedagogicznej i Warmińskiego Instytutu Teologicznego. Obecnie rozwija się dynamicznie i tworzy już potężny ośrodek akademicki, który liczy ponad 36 tysięcy studentów, ale proces integrowania nadal trwa. Dotyczy on także organizacji związkowych. Integrowanie różnorodnych środowisk akademickich następuje też w innych uniwersytetach, np. w Szczecińskim, który powstał w podobny sposób, ale problemy integracji dotyczą również takich uczelni jak Uniwersytet Jagielloński, do którego dołączyła krakowska Akademia Medyczna. W wielu uczelniach powstały filie i szkoły związane z Uczelnią. Sprawy pracownicze dotyczące warunków pracy, zróżnicowania płac w różnych wydziałach i jednostkach uczelni, różnych tradycji działań socjalnych i współdziałania związków z władzami uczelni w tych warunkach wymagają nowych rozwiązań.

Goście i gospodarze spotkania dwa dni robocze intensywnie dyskutowali nad tymi sprawami. Uczestnicy najpierw zaprezentowali się i pełnione przez siebie funkcje związkowe, przedstawili swoje komisje związkowe oraz przedstawili szereg rozwiązań różnych szczegółowych zagadnień istniejących w poszczególnych uczelniach. Różna jest sytuacja związków na różnych uczelniach, liczba członków, ich skład, uczestnictwo w ciałach przedstawicielskich uczelni (komisjach senackich i innych). Przedstawiono więc wewnętrzne sprawy Związku - liczbę kół, ich działalność, składki związkowe, liczbę emerytów związkowców, organizację działalności Komisji, działalność socjalną prowadzoną z funduszy związkowych, działalność integrującą środowisko, informację wewnątrz Związku, wydawane biuletyny i informatory, współpracę z regionami (np. bardzo dobrą w UWM), współpracę między związkami, przykładowo w zakresie pomocy prawnej dla pracowników. Przewodniczący komisji UWM (dr Korejwo) opisał działanie otwartego

sejmiku związkowego, na którym każdy może porużyć ważne z jego punktu widzenia sprawy uczelni.

Dużo uwagi poświęcono sprawom płacowym i socjalnym. Średnie wynagrodzenia w grupach pracowniczych kształtują się dość różnorodnie - istnieją duże rozbieżności w tej mierze między uczelniami, ale też między wydziałami tej samej uczelni (UJ, UWM); problemy te mają głównie uniwersytety, które powstały z połączenia różnych uczelni lub do których dołączyły się inne uczelnie. Różnie rozwiązywano porozumienia z władzami uczelni w trakcie regulacji płac, wiele uczelni dokłada fundusze z dochodów własnych do funduszu płacowego (np. UJ), niekiedy nie wykorzystano całej puli zeszłorocznej regulacji płac (np. w UMCS część poszła na pokrycie deficytu budżetowego) lub brakowało części pieniędzy z dochodów własnych. Bardzo duże są różnice między uczelniami (ale też na wydziałach jednej uczelni) w stawkach za godziny płacone z zarobków ze studiów zaocznych i wieczorowych, niekiedy dodatkowo uzupełniają one fundusz płac uczelni, w innych wypadkach częściowo dysponują nimi wydziały, studia podyplomowe są na ogół samofinansujące się; różne są stawki za godziny w uczelni macierzystej i w jej filiach oraz w kolegiach. Związkowcy widzą konieczność uregulowania i wytyczenia pewnych kierunków działań w tej mierze, tak by unikać zbyt dużych, a niekiedy nieuzasadnionych różnic w tym zakresie. Przejście na emeryturę i związane z tym podwyższenie wynagrodzenia czy odprawa przed emeryturą - rozwiązanie stosowane na różnych uczelniach, bywa bardziej i mniej korzystne dla pracowników.

Dyskusja dotyczyła wielu ważnych tematów związanych ze sposobem zatrudnienia na etacie (stałe i okresowe), na części etatu, wieloletowością, z rozproszaniem ekip remontowych po wydziałach (Uniwersytet Szczeciński), tworzeniem firm zewnętrznych, np. sprzątaczek, i zagrożeniem związanym z zachowaniem tajemnicy służbowej czy bezpieczeństwem (np. jeśli do sprzątanego dziekanatu, pracowni czy pokoi przychodzi coraz to inna osoba, z niezwiązanej z uczelnią firmy zewnętrznej, może się w niej zatrudnić choćby student); także spraw ochrony związkowej ludzi z tych firm w nowym miejscu pracy (zwłaszcza byłych wieloletnich pracowników uczelni).

Sprawy socjalne w poszczególnych uczelniach wymagają często rozwiązań systemowych - dostosowania regulaminów do nowych wymagań kodeksu pracy. Podział funduszu socjalnego: dofinansowywanie różnych celów związanych z wypoczynkiem pracowników, wiele uczelni posiada ośrodki wypoczynkowe, obiekty sportowe i sprzęt (np. jachty), które chcą korzystać z tych środków; fundusze na pożyczki i zapomogi (jest to coraz większa część funduszy socjalnych w uczelniach, co świadczy o ubożeniu dużej

części środowiska); zagadnienie ściągłości pożyczek - gdy są zbyt niskie pensje, by z nich potrącać należności; nadzór związków nad kasą zapomogowo-pożyczkową; działalność integrująca społeczność uczelni (ogniska, pikniki, wycieczki, imprezy sportowe i kulturalne). Korzystanie całego środowiska pracowników uczelni z funduszu socjalnego wymaga wypracowania właściwych proporcji jego podziału i stałego dostępu związków do dysponowania tym funduszem.

W jednych uniwersytetach współpraca z władzami uczelni we wszystkich zakresach układa się bez większych problemów, w innych bywa różnie; niekiedy odbywają się systematyczne spotkania rektora z władzami związków (Uniwersytet Szczeciński), gdzieś tam są one tylko doraźne, czasem omawiane trudne sprawy sprawiają obu stronom dużo kłopotu, zwłaszcza gdy dotyczą zatrudnienia pracowników. W tych sprawach też potrzeba nowych uzgodnień w uczelniach i między uczelniami, powinny tu być brane pod uwagę zarówno argumenty pracodawców, jak i oczekiwania pracowników. Dobra współpraca obu stron pozwala na wypracowywanie korzystnych rozwiązań dla całego środowiska.

Dodatkowo poruszono sprawę wspomagania pracowników uczelni starających się o granty z funduszy europejskich, nagród i odznaczeń dla pracowni-

ków, projektów ustawy o szkolnictwie wyższym, wykorzystania komercyjnego aparatury naukowej, idei powstawania samorządu pracowniczego, współpracy z innymi środowiskami pracowniczymi - oświaty, przemysłu; akcji protestacyjnych na uczelniach i ich form.

Uczestnicy spotkania mieli okazję zwiedzić główne budynki uniwersytetu, nowe budujące się obiekty dydaktyczne, brali udział w części odbywających się uroczystości rocznicy powstania Uniwersytetu. Ambicje akademickie Olsztyna nawiązują do blisko pięciuset lat tradycji kształcenia w pierwszym polskim seminarium duchownym stworzonym przez kardynała Hozjusza. Jednym z elementów tych uroczystości było nadanie tytułu doktora honoris causa nuncjuszowi apostołskiemu arcybiskupowi Józefowi Kowalczykowi, co wpisywało się w te tradycje. Jego wykład o działalności dyplomatycznej Stolicy Apostolskiej, którego wysłuchało wiele znanych postaci z życia społecznego Polski, uświetnił główne uroczystości jubileuszowe Uniwersytetu Warmińsko-Mazurskiego.

Uczestnicy Forum zaproponowali kontynuowanie dyskusji poprzez regularne spotkania w różnych uniwersytetach, ustalono miejsce następnego spotkania w Uniwersytecie Jagiellońskim.

Na zakończenie sformułowano wspólne stanowisko dotyczące dalszej współpracy komisji uniwersyteckich.

Ewa Skrzetuska, Józef Kaczor

STANOWISKO **Olsztyn, 1 czerwca 2004 roku**

Przedstawiciele Komisji Zakładowych NSZZ „Solidarność” Uniwersytetów zgromadzeni na Uniwersyteckim Forum Związkowym w Uniwersytecie Warmińsko-Mazurskim w Olsztynie w dniach 30 maja do 2 czerwca 2004 r. wyrażają wolę utworzenia uniwersyteckiego porozumienia w celu wspólnego prezentowania poglądów na istotne problemy środowiska. Uczestnicy Forum zapraszają wszystkie Komisje Zakładowe Uniwersytetów do współpracy.

Podpisali uczestnicy Forum z:

- KZ NSZZ „Solidarność” Uniwersytetu Jagiellońskiego w Krakowie,
- KZ NSZZ „Solidarność” Uniwersytetu Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie,
- KZ NSZZ „Solidarność” Uniwersytetu Łódzkiego,
- KZ NSZZ „Solidarność” Uniwersytetu Śląskiego,
- KZ NSZZ „Solidarność” Uniwersytetu Gdańskiego,
- KZ NSZZ „Solidarność” Uniwersytetu Warmińsko-Mazurskiego w Olsztynie,
- KZ NSZZ „Solidarność” Uniwersytetu Szczecińskiego.

NIEZALEŻNE FORUM AKADEMICKIE

Poniżej przedstawiamy nowy portal dla Niezależnego Forum Akademickiego.

(Red.)

Szanowna Redakcjo,

Niniejszym informuję, że został uruchomiony nowy portal - Niezależne Forum Akademickie - pod adresem <http://www.nauka-edukacja.p4u.pl/>

Portal stanowi platformę Niezależnego Stowarzyszenia na Rzecz Nauki i Edukacji grupującego niezależnie myślących i działających naukowców z kraju i zagranicy. Portal jest otwarty dla całej społeczności akademickiej, a także nieakademickiej, zainteresowanej problemami nauki i edukacji w Polsce. W portalu chcemy przedstawiać niezależne opinie o kondycji nauki i edukacji, o uwarunkowanych systemowo patologiach, o możliwościach zmiany obecnego, osobliwego systemu nauki i edukacji w Polsce. Budowa portalu dopiero się rozpoczęła i będziemy wdzięczni za współpracę, przekazywanie nam informacji o tym, co się dzieje w nauce i edukacji w Polsce i na świecie, o linkach do interesujących stron, oraz zapraszamy do składania tekstów, które mogą zainteresować środowisko akademickie, a na łamach czasopisma z jakiegoś powodu nie mogą się ukazać. Portal budowany jest tylko i wyłącznie z entuzjazmu i poświęcenia dla działalności pro publico bono. Portal ten powstaje bez dotacji nawet 1 gr i stanowi kolejny dowód, że w nauce w Polsce nie ma żadnego powiązania między nakładami i rezultatami. Mam nadzieję, że portal zainteresuje redakcję, a informacja o jego powstaniu zostanie ujawniona na łamach czasopisma.

Pozdrawiam:

Redaktor portalu - Józef Wieczorek, e-mail - jozef.wieczorek@interia.pl

STANOWISKO POLSKIEGO LOBBY PRZEMYSŁOWEGO

IM. EUGENIUSZA KWIATKOWSKIEGO

w sprawie projektu budżetu MON na rok 2005

i zakupów uzbrojenia na potrzeby Sił Zbrojnych RP

Warszawa, listopad 2004 r.

1. Polskie Lobby Przemysłowe stwierdza, że pomimo znacznego w ostatnich latach wzrostu wydatków obronnych, nakłady na obronę narodową mierzone na jednego mieszkańca i na jednego żołnierza są nadal znacznie niższe niż średni wysiłek państw NATO. Dlatego też w przyszłości należy rozważyć podwyższenie współczynnika 1,95% PKB określającego wielkość budżetu MON przypadającego na dany rok, a w pierwszej kolejności przywrócić stan, w którym był on odnoszony do bieżącego, a nie poprzedniego roku, co jest omijającą prawo i logikę manipulacją. Pozwoliłoby to zmienić na korzyść proporcje w wydatkach obronnych między Polską a innymi członkami NATO.
2. Jeżeli chodzi o wydatki majątkowe zawarte w projekcie budżetu MON na rok przyszły, to uważamy, że więcej niż dotychczas trzeba wydać na modernizację sprzętu wojskowego nie tylko w siłach wysokiej gotowości, ale także w innych jednostkach przewidzianych do obrony terytorium kraju. Wśród zadań priorytetowych – oprócz przewidzianych w projekcie budżetu – powinna znaleźć się modernizacja amunicji, a także dokończenie i pełne wdrożenie jedynej w obecnej chwili Strategicznego Programu Rządowego *Loara*. Konieczne

jest też ustanowienie nowych programów strategicznych, przynajmniej w kilku ważnych dla polskiej armii i przemysłu dziedzinach.

3. Ewidentną słabością zaproponowanego przez Rząd budżetu MON są zapisane w nim żenująco niskie nakłady na prace badawczo-rozwojowe związane z obronnością. Ich poziom zagraża realizacji rozpoczętych wcześniej programów oraz niewątpliwie pogorszy i tak już bardzo trudną kondycję jednostek i ośrodków badawczo-rozwojowych prowadzących prace w sektorze obronnym. Negatywnym zjawiskiem jest brak współpracy pomiędzy KBN a MON przy finansowaniu i realizacji projektów celowych w zakresie B + R. Zdaniem Polskiego Lobby Przemysłowego niezbędne jest wypracowanie i przyjęcie przez MON – we współpracy z Ministerstwem Nauki i Informatyzacji – wieloletniego, perspektywicznego programu prac badawczo-rozwojowych, będącego częścią programu modernizacji polskiej armii. Ciałem opiniującym wieloletni program prac badawczo-rozwojowych powinna być Rada ds. Uzbrojenia, której powołania od pewnego czasu się domagamy.
4. Nasze zaniepokojenie budzą również zaproponowane w budżecie MON na 2005 rok zbyt małe nakłady na remonty sprzętu wojskowego znajdującego się w wyposażeniu naszych sił zbrojnych, a zwłaszcza na remont niedawno pozyskanych samolotów MiG-29. Nie można zapominać o tym, że oprócz zakupów nowego uzbrojenia, istotnym sposobem unowocześnienia polskiej armii powinna być modernizacja posiadanego uzbrojenia przez wojskowe zakłady produkcyjno-remontowe współpracujące z odpowiednimi jednostkami badawczo-rozwojowymi.
5. Uważamy ponadto, że powinny wzrosnąć, określone w projekcie budżetu MON na bardzo niskim poziomie, środki przewidziane na utrzymanie mocy produkcyjnych w polskim przemyśle obronnym. Struktura budżetu powinna sprzyjać rozwojowi i konsolidacji polskich przedsiębiorstw zbrojeniowych, by jego struktura zbliżyła się do standardów europejskich i światowych.
6. Informacje na temat projektu budżetu nie zawierają podstawowych danych o planowanych na przyszły rok zakupach, a operują trudnymi do powiązania z gospodarką ogólnymi liczbami. Odbiega to od standardów obowiązujących w krajach NATO, gdzie podobne projekty są bardzo szczegółowe i pozwalają na analizę skutków podejmowanych decyzji dla poszczególnych przedsiębiorstw i całych regionów. W informacjach brakuje też danych pozwalających na analizę wpływu podejmowanych obecnie decyzji na wydatki obronne w latach przyszłych. Nieznane są choćby proporcje wydatków krajowych i zagranicznych, ani przewidywane koszty wprowadzenia do wyposażenia SZ obecnie kupowanych i pozyskiwanych typów sprzętu wojskowego.
7. Polskie Lobby Przemysłowe od lat postuluje powołanie organu, który integrowałby całą sferę gospodarczo-obronną, w tym zakupy sprzętu wojskowego, plany badawczo-rozwojowe, nadzór nad eksportem i importem oraz związanym z nim offsestem, a także opracowywał strategię rozwojową sektora. Obecna sytuacja, potwierdzona danymi o budżecie na rok 2005, a także informacjami o realizacji offsetu i programów badawczo-rozwojowych, w pełni potwierdza potrzebę powstania ośrodka, który roboczo nazywamy Urzędem ds. Uzbrojenia. Powinien on zintegrować wysiłki najlepszych specjalistów i przejąć obowiązki struktur istniejących obecnie w kilku resortach.

Co dalej z realizacją Strategii Lizbońskiej w Polsce rozwój czy stagnacja nauki?

W sierpniowym numerze „Wiadomości KSN” (nr7-8) przedstawiliśmy Państwu obszerne fragmenty dokumentu, przygotowanego przez KBN i MGPIPS, dotyczącego wzrostu nakładów na działalność B+R, zgodnie z założeniami Strategii Lizbońskiej.

Strategia Lizbońska, przyjęta przez Radę Unii Europejskiej w marcu 2000 r., jest najważniejszym programem społeczno-gospodarczym Unii Europejskiej, wytyczającym kierunki rozwoju UE w obszarach, które na globalnym rynku dóbr i idei mają decydujące znaczenie. Jej głównym celem jest stworzenie do 2010 roku na terytorium Europy najbardziej konkurencyjnej i dynamicznej gospodarki na świecie, opartej na wiedzy, zdolnej do trwałego rozwoju, tworzącej większą liczbę lepszych miejsc pracy oraz charakteryzującej się większą spójnością społeczną.

W czerwcu 2003 r. Komisja Europejska opublikowała dokument pt. „Inwestycje w badania: plan działań dla Europy”, precyzujący sposób dojścia do poziomu nakładów na B+R równego 3% PKB do roku 2010. Polska jako kraj kandydujący do Unii Europejskiej, została włączona w wypełnianie postanowień Strategii Lizbońskiej w marcu 2002 r. i dlatego w **Narodowym Planie Rozwoju zatwierdzonym przez Radę Ministrów w lutym 2003 roku zostało przyjęte, że do 2006 roku nakłady na B+R wzrosną do 1,5% PKB.** W Polsce osiągnięcie celów Strategii Lizbońskiej wymaga trzykrotnego zwiększenia nakładów budżetowych oraz aż siedmiokrotnego zwiększenia nakładów pozabudżetowych na sferę B+R do roku 2010. W dokumencie KBN i MGPIPS przedstawiono trzy warianty wzrostu nakładów na cele B+R do roku 2010. Pierwszy z nich zakłada dojście do poziomu nakładów 3% PKB zgodnie z założeniami Strategii Lizbońskiej, drugi zakłada wolniejszy rozwój umożliwiający osiągnięcie w roku 2010 poziomu nakładów 2,2% PKB, trzeci wariant nazwany stagnacyjnym zakłada, że w roku 2010 nakłady wyniosą 1,0% PKB. **Niestety, jak na razie zagrożona jest realizacja wariantu III czyli stagnacyjnego, w którym nakłady na cele B+R przyjęte w roku 2003 i 2004 i planowane na rok 2005 wynoszą odpowiednio 0,57%, 0,64%, 0,6 % PKB.**

Na spotkaniu zorganizowanym 1.XII.2004 r. przez Krajowy punkt Kontaktowy, przedstawiciel Ministerstwa Nauki i Informatyzacji, referując założenia polityki naukowej, naukowo-technicznej i innowacyjnej państwa ograniczył się do zaprezentowania zbioru haseł z dokumentu dotyczącego Strategii Lizbońskiej, nie dotykając sprawy najważniejszej, tj. poziomu nakładów na cele B+R.

Z polityką stagnacyjnego podejścia do poziomu nakładów na B+R zgadza się prof. L. Balcerowicz, prezentując w tygodniku „Wprost” nr 1149 z 5.XII.2004 r. opinię, że zamiast rozwoju rodzimego B+R lepiej przeznaczać środki na transfer technologii. Opinię tę uważamy za krótkowzroczną i sprzeczną z założeniami Strategii Lizbońskiej.

Jeszcze raz zachęcamy Państwa do zapoznania się wnikliwie z całym dokumentem, dotyczącym Strategii Lizbońskiej przedstawionym w sierpniowym (nr 7-8) numerze „Wiadomości KSN”.

Anna Gołębiewska

„Wiadomości KSN” Biuletyn Krajowej Sekcji Nauki NSZZ „Solidarność”
Redaguje zespół: Maria Wesołowska, Janusz Sobieszkański, Krzysztof Schmidt-Szałowski
redaktor odpowiedzialny: Anna Gołębiewska
opracowanie językowe: Jerzy Jacki; opracowanie techniczne: Elżbieta Smorzewska
Adres redakcji: Krajowa Sekcja Nauki NSZZ „Solidarność”
ul. Waryńskiego 12, A 221, 00-631 WARSZAWA
tel/fax (0-22) 825 73 63, tel.(0-22) 660 98 78, kom. 0 603 123 438
e-mail: KSN@interia.pl
<http://www.solidarnosc.org.pl/~ksn>